

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΠΟΗΧΟΣ

319 Μ.Ε.

ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΡΑΣ.

Ο Άρλεν σταμάτησε τη δουλειά που έκανε και κοίταξε τις μαβιές αποχρώσεις του αυγινού ουρανού. Η καταχνιά κρεμόταν ακόμα από τον ουρανό, φέρνοντας μια υγρή, στυφή γεύση που του ήταν πολύ γνώριμη. Ένας σιωπηλός τρόμος σχηματίστηκε στα σωθικά του καθώς περίμενε μέσα στην πρωινή γαλήνη, ελπίζοντας ότι όλα ήταν στη φαντασία του. Ήταν έντεκα ετών.

Μια παύση, κι έπειτα το κέρας σάλπισε γρήγορα δυο φορές. Ένα μακρύ κι ένα βραχύ σάλπισμα σήμαιναν νότια και ανατολικά. Ο Οικισμός στο Δάσος. Ο πατέρας του είχε φίλους στους Ξυλοκόπους. Πίσω του, η πόρτα του σπιτιού άνοιξε και ο Άρλεν ήξερε πως εκεί στεκόταν η μητέρα του, σκεπάζοντας το στόμα της με τα δυο της χέρια.

Ο Άρλεν επέστρεψε στη δουλειά του, χωρίς να χρειάζεται να του πουν να βιαστεί. Κάποιες δουλειές μπορούσαν να περιμένουν μια μέρα, αλλά τα ζωντανά έπρεπε να φάνε κι οι αγελάδες να αρμεχτούν. Άφησε τα ζώα στους στάβλους κι άνοιξε τον αχυρώνα, τάισε τα γουρούνια, κι έτρεξε να φέρει μια καρδάρα για το γάλα. Η μητέρα του

είχε ήδη γονατίσει κάτω απ' την πρώτη αγελάδα. Άρπαξε το περισσευούμενο σκαμνί κι άρχισαν να δουλεύουν ρυθμικά, με τον ήχο του γάλακτος που χτυπούσε στο ξύλο να ηχεί σαν πένθιμο εμβατήριο.

Καθώς προχωρούσαν προς το επόμενο ζευγάρι, ο Άρλεν είδε τον πατέρα του να πιάνει το δυνατότερο άλογό τους, μια πεντάχρονη καστανόχρωμη φοράδα που τη φώναζαν Μίσι, για να τη ζέψει στο κάρο. Το πρόσωπό του ήταν βλοσυρό.

Τι θα έβρισκαν αυτή τη φορά;

Δεν άργησαν να βρεθούν πάνω στο κάρο και να ξεκινήσουν αργά για τον μικρό οικισμό δίπλα στο δάσος. Ήταν επικίνδυνο μέρος εκεί, πάνω από μια ώρα τρέξιμο ως το κοντινότερο φυλασσόμενο κτίριο, μα χρειάζονταν την ξυλεία. Η μητέρα του Άρλεν, τυλιγμένη με το φθαρμένο σάλι της, τον κρατούσε σφιχτά καθώς προχωρούσαν.

«Είμαι μεγάλο παιδί, μαμά», παραπονέθηκε ο Άρλεν. «Δεν χρειάζεται να με κρατάς σαν μωρό. Δεν φοβάμαι». Αυτό δεν ήταν απόλυτα αλήθεια, αλλά δεν θα του έκανε καλό φτάνοντας, να τον δουν τα άλλα παιδιά κρεμασμένο από τη μητέρα του. Ήδη του έκαναν αρκετή καζούρα.

«Εγώ φοβάμαι», είπε η μητέρα του. «Κι αν είμαι εγώ αυτή που χρειάζεται να την κρατούν;»

Ο Άρλεν ένιωσε ξαφνικά περήφανος και τραβήχτηκε πάλι κοντά στη μητέρα του, ενώ συνέχιζαν να ταξιδεύουν, ακολουθώντας τον δρόμο. Ποτέ δεν κατάφερνε να τον ξεγελάσει, αλλά πάντα ήξερε τι να πει, έτσι κι αλλιώς.

Μια στήλη λιπαρού καπνού τούς είπε πολύ περισσότερα απ' όσα θα ήθελαν να ξέρουν πριν φτάσουν στον προορισμό τους. Έκαιγαν τους νεκρούς. Και το ότι είχαν

ανάψει τις φωτιές τόσο νωρίς, χωρίς να περιμένουν τους υπόλοιπους να έρθουν και να προσευχηθούν, σήμαινε ότι ήταν πάρα πολλοί. Πάρα πολλοί για να προσευχηθούν για τον καθένα ξεχωριστά, αν ήθελαν να τελειώσουν πριν το σούρουπο.

Ήταν πάνω από οκτώ χιλιόμετρα απόσταση από τη φάρμα του πατέρα του Άρλεν ως τον Οικισμό στο Δάσος. Όσοπου να φτάσουν, οι λίγες φωτιές που έκαιγαν ακόμα στις καλύβες είχαν σβηστεί, αν και στην πραγματικότητα δεν είχαν μείνει και πολλά να καούν. Από τα δεκαπέντε σπίτια δεν είχαν απομείνει παρά μονάχα χαλάσματα και στάχτη.

«Κι οι σωροί με τα ξύλα», είπε ο πατέρας του Άρλεν, φτύνοντας έξω απ' το κάρο. Έδειξε με το σαγόνι του προς τα μαυρισμένα απομεινάρια των κόπων μιας ολόκληρης περιόδου. Ο Άρλεν μόρφασε στη σκέψη ότι ο ετοιμόρροπος φράχτης που κρατούσε τα ζώα θα έπρεπε ν' αντέξει άλλον έναν χρόνο, κι αμέσως ένωσε ένοχος. Δεν ήταν παρά μονάχα ξύλα.

Η Προεστός της πόλης πλησίασε το κάρο τους, καθώς αυτό έκοβε ταχύτητα. Η Σήλια, την οποία η μητέρα του Άρλεν μερικές φορές αποκαλούσε Σήλια η Στέρφα, ήταν μια ζόρικη γυναίκα, ψηλή κι αδύνατη, σκληρόπετση. Τα μακριά γκρίζα μαλλιά της ήταν πιασμένα σ' έναν σφιχτό κότσο, και φορούσε το σάλι της λες κι ήταν διακριτικό αξιώματος. Δεν σήκωνε πολλά-πολλά, όπως είχε δείξει με το ραβδί της στον Άρλεν παραπάνω από μία φορές, αλλά η παρουσία της τον ανακούφιζε. Όπως και με τον πατέρα του, κάτι πάνω στη Σήλια τον έκανε να νιώθει ασφαλής. Αν και δεν είχε ποτέ αποκτήσει δικά της παιδιά, η Σήλια συμπεριφερόταν σαν μάνα σε όλους στο Ρέμα

του Τίμπετ. Λίγοι μπορούσαν να συναγωνιστούν τη σοφία της, κι ακόμα λιγότεροι την ξεροκεφαλιά της. Όταν ήσουν με το μέρος της Σήλια, ένιωθες πως σαν να ήσουν στο ασφαλέστερο μέρος στον κόσμο.

«Χαίρομαι που ήρθες, Τζεφ», είπε η Σήλια στον πατέρα του Άρλεν. «Όπως κι η Σίλβυ και ο νεαρός Άρλεν» συνέχισε, γνέφοντας προς το μέρος τους. «Χρειαζόμαστε όσα περισσότερα χέρια μπορούμε να έχουμε. Ακόμα και το αγόρι μπορεί να βοηθήσει».

Ο πατέρας του Άρλεν γρύλισε, κατεβαίνοντας απ' το κάρο. «Έφερα τα εργαλεία μου», είπε. «Απλά πες μου πού μπορούμε να βοηθήσουμε».

Ο Άρλεν μάζεψε τα πολύτιμα εργαλεία απ' την καρότσα. Το μέταλλο σπάνιζε στο Ρέμα, κι ο πατέρας του ήταν περήφανος για τα δύο φτυάρια, την αξίνα και το πριόνι του, που σήμερα θα έπαιρναν φωτιά.

«Πόσοι χάθηκαν;» ρώτησε ο Τζεφ, αν και δεν φαινόταν να θέλει να μάθει στ' αλήθεια.

«Είκοσι εφτά», είπε η Σήλια. Η Σίλβυ ξεροκατάπτε και σκέπασε το στόμα της, ενώ δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της. Ο Τζεφ έφτυσε ξανά.

«Κανένας επιζώντας;» ρώτησε.

«Λίγοι», είπε η Σήλια. «Ο Μάνι», έδειξε με το ραβδί της ένα αγόρι που στεκόταν κοιτάζοντας τη νεκρική πυρά, «έκανε τρέχοντας όλο τον δρόμο ως το σπίτι μου μέσα στο σκοτάδι».

Η Σίλβυ ξεροκατάπτε. Κανείς δεν επιζήσει ποτέ κάνοντας τόσον δρόμο. «Τα φυλαχτά στο σπίτι του Μπράιν του Ξυλοκόπου κράτησαν σχεδόν όλη τη νύχτα», συνέχισε η Σήλια. «Παρακολούθησαν τα πάντα μαζί με την

οικογένειά του. Μερικοί άλλοι ξέφυγαν από τα πυρρηνογεννήματα και κατέφυγαν εκεί, ώσπου οι φωτιές εξαπλώθηκαν και η στέγη τους λαμπάδιασε. Περίμεναν μέσα στο φλεγόμενο σπίτι, μέχρι που τα δοκάρια άρχισαν να ραγίζουν κι ύστερα αναγκάστηκαν να το διακινδυνεύσουν και να βγουν έξω για τα λίγα λεπτά που έμεναν μέχρι την αυγή. Τα πυρρηνογεννήματα σκότωσαν τη γυναίκα του Μπράιν, τη Μήνα, και τον γιο τους, τον Πόουλ, αλλά οι άλλοι τα κατάφεραν. Τα εγκαύματα θα θεραπευτούν και τα παιδιά θα γίνουν καλά με τον καιρό, μα οι υπόλοιποι...»

Δεν χρειαζόταν να τελειώσει την πρόταση. Οι επιζώντες μιας επίθεσης δαιμόνων είχαν έναν τρόπο να πεθαίνουν λίγο μετά. Όχι όλοι, ούτε καν οι περισσότεροι, αλλά αρκετοί. Κάποιοι απ' αυτούς αφαιρούσαν οι ίδιοι τη ζωή τους και άλλοι απλά κοιτούσαν το κενό, αρνούμενοι να φάνε ή να πιουν, μέχρι που έσβηναν σιγά-σιγά. Έλεγαν ότι δεν επιζείς στ' αλήθεια από μια επίθεση αν δεν περάσει πρώτα ένας χρόνος και μια μέρα.

«Είναι ακόμη καμιά δωδεκαριά αγνοούμενοι», είπε η Σήλια, με ελάχιστη ελπίδα όμως στη φωνή της.

«Θα τους ξεθάψουμε», συμφώνησε ο Τζεφ βλοσυρά, κοιτάζοντας προς τα γκρεμισμένα σπίτια, μερικά από τα οποία σιγόκαιγαν ακόμα. Οι Ξυλοκόποι έχτιζαν τα σπίτια τους κυρίως από πέτρα για να προστατεύονται από τη φωτιά, αλλά ακόμα κι η πέτρα καιγόταν, αν τα φυλαχτά έσπαζαν και στο ίδιο μέρος συγκεντρώνονταν αρκετοί δαίμονες της φωτιάς.

Ο Τζεφ πήγε με τους υπόλοιπους άντρες και μερικές απ' τις πιο χειροδύναμες γυναίκες να βοηθήσουν στο κα-

θάρισμα των χαλασμάτων και το κουβάλημα των νεκρών στην πυρά. Τα πτώματα έπρεπε φυσικά να καούν. Κανείς δεν θα ήθελε να θαφτεί στο ίδιο χώμα απ' όπου αναδύονταν οι δαίμονες κάθε βράδυ. Ο Θεραπευτής Χάραλ, με τα μανίκια του μανδύα του γυρισμένα να αποκαλύπτουν τα χοντρά του μπράτσα, σήκωνε τον κάθε νεκρό στις φλόγες μόνος του, μουρμουρίζοντας προσευχές και σχηματίζοντας σημάδια προστασίας στον αέρα καθώς τους κατάπιναν οι φλόγες.

Η Σίλβυ πήγε με τις άλλες γυναίκες να μαζέψουν τα μικρότερα παιδιά και να περιποιηθούν τους τραυματίες κάτω απ' το άγρυπνο βλέμμα της Βοτανοσυλλέκτρας του Ρέματος, της Κολίν Τριγκ. Μα δεν υπήρχαν βότανα που μπορούσαν ν' απαλύνουν τον πόνο των επιζώντων. Ο Μπράιν ο Ξυλοκόπος, που τον φώναζαν επίσης Μπράιν ο Φαρδυπλάτης, ήταν ένας άντρας δυνατός σαν αρκούδα, με βροντερό γέλιο, που συνήθιζε να πετάει τον Άρλεν στον αέρα όταν πήγαιναν να προμηθευτούν ξύλα. Τώρα ο Μπράιν καθόταν στις στάχτες δίπλα στο διαλυμένο του σπίτι, χτυπώντας αργά το κεφάλι του στον μαυρισμένο τοίχο. Μουρμούρισε κάτι στον εαυτό του και σφιχταγκάλιαζε τα μπράτσα του, σαν να κρύωνε.

Τον Άρλεν και τ' άλλα παιδιά τούς έστρωσαν στη δουλειά να κουβαλούν νερό και να ξεδιαλέγουν τους σωρούς με τα κούτσουρα, ψάχνοντας για ξύλα που μπορούσαν να σωθούν. Έμεναν ακόμα μερικοί ζεστοί μήνες στη χροιά, μα δεν έφτανε ο καιρός για να κόψουν αρκετά ξύλα ώστε να βγάλουν τον χειμώνα. Θα έκαιγαν πάλι κοπριά φέτος, και το σπίτι θα έζεχνε.

Τον Άρλεν έπνιξε ένα κύμα ενοχής. Δεν βρισκόταν

στην πυρά, ούτε κοπανούσε το κεφάλι του από την απελπισία, έχοντας χάσει τα πάντα. Υπήρχαν χειρότερα πράγματα να σου τύχουν από ένα σπίτι που μυρίζει κοπριά.

Ολοένα περισσότεροι χωριανοί έφταναν καθώς προχωρούσε η μέρα. Φέρνοντας τις οικογένειές τους και ό,τι εφόδια μπορούσαν να διαθέσουν, ήρθαν από την Ψαρότρυπα και την Κεντρική Πλατεία, ήρθαν απ' τον Λόφο του Βούρκου κι απ' τον Λασπωμένο Βάλτο. Μέχρι και απ' τη Νότια Βίγλα ήρθαν μερικοί. Και, έναν-έναν, η Σήλια τούς υποδεχόταν με τα άσχημα μαντάτα και τους έστρωνε στη δουλειά.

Με περισσότερα από εκατό χέρια στη διάθεσή τους, οι άντρες διπλασίασαν τις προσπάθειές τους, με τους μισούς να συνεχίζουν το σκάψιμο και τους υπόλοιπους να τρέχουν στο μόνο κτίριο του Οικισμού που μπορούσε να σωθεί: το σπίτι του Μπράιν του Ξυλοκόπου. Η Σήλια απομάκρυνε τον Μπράιν, καταφέροντας κάπως να στηρίξει τον γιγάντιο άντρα που παράπαιε, ενώ οι άντρες καθάριζαν τα χαλάσματα και ξεκινούσαν να φέρνουν καινούργιες πέτρες. Μερικοί έβγαλαν τα σύνεργα για τα φυλαχτά κι άρχισαν να χαράζουν καινούργια, ενώ τα παιδιά έφτιαχναν αχυροσκεπές. Το σπίτι θα είχε αναστηλωθεί ώσπου να νυχτώσει.

Του Άρλεν τού είχε τύχει ο Κόμπι ο Ψαράς για σύντροφος στο κουβάλημα των ξύλων. Τα παιδιά είχαν στοιβάξει έναν ευμεγέθη σωρό, αν και δεν ήταν παρά μόνο ένα μικρό μέρος των όσων είχαν χαθεί. Ο Κόμπι ήταν ψηλός, γεροδεμένος, με σκούρες μπούκλες και τριχωτά χέρια. Ήταν δημοφιλής ανάμεσα στα υπόλοιπα παιδιά, αλλά η φήμη του χτιζόταν σε βάρος των άλλων. Λίγα παι-

διά είχαν διάθεση ν' ανέχονται τις προσβολές του, κι ακόμα λιγότερα το ξύλο.

Ο Κόμπι βασάνιζε τον Άρλεν για χρόνια, και τ' άλλα παιδιά σιγοντάριζαν. Η φάρμα του Τζεφ ήταν η βορινότερη στο Ρέμα, μακριά απ' την Κεντρική Πλατεία όπου μαζεύονταν συνήθως τα παιδιά και ο Άρλεν περνούσε τον περισσότερο απ' τον ελεύθερο χρόνο του τριγυρίζοντας μόνος του στο Ρέμα. Το να τον θυσιάσουν στην οργή του Κόμπι φαινόταν δίκαιη ανταλλαγή για τα περισσότερα.

Όποτε ο Άρλεν πήγαινε για ψάρεμα, ή περνούσε από την Ψαρότρυπα πηγαίνοντας προς την Πλατεία, ο Κόμπι κι οι φίλοι του κάπως το μάθαιναν, και περίμεναν στο ίδιο σημείο στον δρόμο του για το σπίτι. Μερικές φορές απλά τον έβριζαν ή τον έσπρωχναν, μα άλλες φορές γύριζε σπίτι ματωμένος και γεμάτος μελανιές, κι η μητέρα του του έβαζε τις φωνές που έμπλεκε σε καυγάδες.

Στο τέλος, ο Άρλεν αποφάσισε ότι δεν πήγαινε άλλο. Έκρυψε ένα γερό στείλιári σε εκείνο το σημείο και την επόμενη φορά που του όρμησαν ο Κόμπι κι οι φίλοι του, ο Άρλεν έκανε τάχα πως τρέχει, εμφάνισε από το πουθενά το όπλο και γύρισε να τους αντικρίσει κραδαίνοντάς το.

Ο Κόμπι ήταν ο πρώτος που χτυπήθηκε. Μια γερή ραβδιά τον σώριασε να κλαίει στο χώμα, με το αίμα να τρέχει από το αυτί του. Ο Γουίλλουμ απέκτησε ένα σπασμένο δάχτυλο, κι ο Γκαρτ περπατούσε κουτσαίνοντας για πάνω από μια βδομάδα. Το συμβάν δεν κατάφερε να κάνει τον Άρλεν περισσότερο δημοφιλή ανάμεσα στα υπόλοιπα παιδιά, κι ο πατέρας του του τις έβρεξε με το ραβδί, αλλά τα άλλα αγόρια δεν τον ξαναενόχλησαν. Ακόμα και τώρα,

ο Κόμπι τον είχε από μακριά, και πισωπατούσε αν ο Άρλεν έκανε καμιά απότομη κίνηση, παρόλο που ήταν πολύ πιο μεγαλόσωμος.

«Επιζώντες!» φώναξε ξαφνικά ο Μπιλ ο Φούρναρης, που στεκόταν όρθιος δίπλα σε ένα γκρεμισμένο σπίτι στην άκρη του Οικισμού. «Τους ακούω που είναι παγιδευμένοι στο κελάρι!»

Στη στιγμή, όλοι παράτησαν ό,τι έκαναν κι έτρεξαν προς τα κει. Το να καθαρίσουν όλα τα χαλάσματα θα έπαιρνε πάρα πολλή ώρα, οπότε οι άντρες άρχισαν να σκάβουν, σκυμμένοι με βουβό ενθουσιασμό. Σύντομα τρύπησαν τη μια πλευρά του κελαριού κι άρχισαν να σέρνουν έξω τους επιζώντες. Ήταν καταβρώμικοι και τρομοκρατημένοι, αλλά ήταν ολοζώντανοι. Τρεις γυναίκες, έξι παιδιά κι ένας άντρας.

«Θείε Τσόλι!» φώναξε ο Άρλεν, κι η μητέρα του βρέθηκε εκεί στη στιγμή και τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τον αδερφό της, που παραπατούσε σαν μεθυσμένος. Ο Άρλεν έτρεξε προς το μέρος τους, σκύβοντας κάτω από το άλλο μπράτσο του για να τον σταθεροποιήσει.

«Τι κάνεις εδώ, Τσόλι;» ρώτησε η Σίλβυ. Ο Τσόλι σπανίως άφηνε το εργαστήριό του στην Κεντρική Πλατεία. Η μητέρα του Άρλεν τού είχε διηγηθεί χιλιάδες φορές την ιστορία για το πώς αυτή κι ο αδερφός της κρατούσαν μαζί το πεταλάδικο, πριν ο Τζεφ αρχίσει να σπάει επίτηδες τα πέταλα των αλόγων του, για να βρει αφορμή να πάει να τη φλερτάρει.

«Ήρθα να φλερτάρω την Άνα την Ευλοκόπο», μουρμούρισε ο Τσόλι. Τραβούσε τα μαλλιά του, κι είχε ήδη καταφέρει να ξεριζώσει ολόκληρες τούφες. «Είχαμε μόλις ανοίξει

την καταπακτή, όταν πέρασαν από τα φυλαχτά...» Τα γόνατά του λύγισαν και το βάρος του έριξε κάτω τον Άρλεν και τη Σίλβυ. Γονάτισε στο χέμα κι έβαλε τα κλάματα.

Ο Άρλεν κοίταξε τους επιζώντες. Η Άνα η Ευλοκόπος δεν ήταν ανάμεσά τους. Ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό του καθώς τα παιδιά περνούσαν από μπροστά του. Τους ήξερε όλους – τις οικογένειές τους, πώς ήταν μέσα τα σπίτια τους, τα ονόματα των ζώων τους. Συνάντησαν το βλέμμα του για μια στιγμή ενώ περνούσαν, και σ' αυτή τη στιγμή έζησε την επίθεση μέσα απ' τα μάτια τους. Είδε τον εαυτό του στριμωγμένο σε μια τρύπα στο έδαφος, ενώ, όσοι δεν κατάφεραν να χωρέσουν, γύριζαν ν' αντιμετωπίσουν τα πυρηνογεννήματα και τη φωτιά. Ξαφνικά άρχισε να πνίγεται, χωρίς να μπορεί να σταματήσει, μέχρι που ο Τζεφ τον χτύπησε στην πλάτη και τον έφερε στα συγκαλά του.

Τελείωναν το κρύο μεσημεριανό τους, όταν ακούστηκε ένα κέρας από την άλλη μεριά του Ρέματος.

«Δυο φορές την ίδια μέρα;» τραύλισε η Σίλβυ, σκεπάζοντας το στόμα της.

«Μπα», γρύλισε η Σήλια. «Μέρα μεσημέρι; Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει, κορίτσι μου!»

«Τότε τι...;»

Η Σήλια την αγνόησε και πήγε να φέρει έναν σαλιγκακή για να απαντήσει στο κάλεσμα. Ο Κέβεν των Βάλτων είχε το κέρας του σε ετοιμότητα, όπως είχαν συνήθειο οι άνθρωποι του Λασπωμένου Βάλτου. Ήταν εύκολο να χάσουν ο ένας τον άλλο στα έλη, και κανείς δεν ήθελε να βρεθεί να περιπλανιέται χαμένος όταν αναδύονταν οι

δαίμονες. Τα μάγουλα του Κέβεν φούσκωσαν σαν σαγόνια βατράχου, καθώς σάλπισε μια σειρά από νότες.

«Κέρας Αγγελιοφόρου», πληροφόρησε τη Σίλβυ ο Κόραν των Βάλτων. Ήταν ένας από τους πρεσβύτερους, Προεστός του Λασπωμένου Βάλτου και πατέρας του Κέβεν. «Θα είδαν τον καπνό. Ο Κέβεν τούς λέει τι έγινε και πού είναι όλοι».

«Αγγελιοφόρος την άνοιξη;» ρώτησε ο Άρλεν. «Νόμιζα πως έρχονται το φθινόπωρο μετά τον θερισμό. Το περασμένο φεγγάρι τελειώσαμε τη σπορά!»

«Δεν ήρθε Αγγελιοφόρος το περασμένο φθινόπωρο», είπε ο Κόραν, φτύνοντας καφετί, αφριστό ζουμί από τη ρίζα που μασούσε, μέσα από ένα κενό στα δόντια του. «Ανησυχούσαμε πως κάτι συνέβη. Λέγαμε πως δεν θα 'ρθει Αγγελιοφόρος να μας φέρει αλάτι ως το επόμενο φθινόπωρο. Ή πως ίσως τα πυρηνογεννήματα πήραν τις Ελεύθερες Πολιτείες κι απομείναμε ξεκομμένοι».

«Τα πυρηνογεννήματα δεν γίνεται να πάρουν τις Ελεύθερες Πολιτείες», είπε ο Άρλεν.

«Άρλεν, κλείσ' το στόμα σου!» τον αποπήρε η Σίλβυ. «Είναι μεγαλύτερός σου!»

«Άσ' το παιδί να μιλήσει», είπε ο Κόραν. «Έχεις πάει ποτέ σε καμιά ελεύθερη πολιτεία, μικρέ;» ρώτησε τον Άρλεν.

«Όχι», παραδέχτηκε ο Άρλεν.

«Οπότε τι σε κάνει ειδικό;» ρώτησε ο Κόραν. «Δεν υπάρχει κανείς που να 'χει πάει εκεί, εξόν απ' τους Αγγελιοφόρους. Είναι οι μόνοι που αψηφάνε τη νύχτα και πάνε τόσο μακριά. Ποιος σου λέει πως οι Ελεύθερες Πολιτείες δεν είναι παρά μέρη σαν το Ρέμα; Αν τα πυρηνο-

γεννήματα μπορούν να πάρουν εμάς, μπορούν να πάρουν κι εκείνους».

«Ο γερο-Γουρούνης είναι απ' τις Ελεύθερες Πολιτείες», είπε ο Άρλεν. Ο Ράσκο ο Γουρούνης ήταν ο πλουσιότερος άνθρωπος στο Ρέμα. Είχε το παντοπωλείο, που ήταν το κέντρο όλης της εμπορικής δραστηριότητας στο Ρέμα του Τίμπετ.

«Μάλιστα», είπε ο Κόραν, «κι ο γερο-Γουρούνης μού είπε πριν κάτι χρόνια ότι ένα ταξίδι τού 'φτανε και του περίσσευε. Έλεγε να γυρίσει μετά από μερικά χρόνια, αλλά είπε ότι δεν αξίζει το ρίσκο. Οπότε ρώτα εκείνον αν οι Πολιτείες είναι πιο ασφαλείς από οπουδήποτε αλλού».

Ο Άρλεν δεν ήθελε να το πιστέψει. Δεν μπορεί, έπρεπε να υπάρχουν ασφαλή μέρη στον κόσμο. Αλλά μετά του ήρθε στο μυαλό η εικόνα του εαυτού του να τον πετάνε στο κελάρι, και κατάλαβε ότι κανένα μέρος δεν ήταν πραγματικά ασφαλές τη νύχτα.

Ο Αγγελιοφόρος έφτασε μια ώρα μετά. Ήταν ένας ψηλός άντρας γύρω στα τριάντα και κάτι, με καστανά μαλλιά κομμένα σύριζα και κοντό, πυκνό γένι. Απ' τους φαρδιούς του ώμους κρεμόταν μια πουκαμίσσα από μεταλλικούς κρίκους, και φορούσε έναν μακρύ, σκούρο μανδύα, χοντρό δερμάτινο παντελόνι και μπότες. Η φοράδα που ίππευε ήταν ένα άλογο κούρσας με καφετί τρίχωμα που γυάλιζε. Από τα χάμουρα που ήταν δεμένα στη σέλα του αλόγου κρέμονταν κάμποσα ακόντια, διαφορετικά μεταξύ τους. Το πρόσωπό του ήταν βλοσυρό καθώς πλησίαζε, αλλά κρατούσε τους ώμους του σηκωμένους περήφανα. Έψαξε με το βλέμμα του στο πλήθος κι εντόπισε

εύκολα την Προεστό, που στεκόταν κι έδινε διαταγές. Έστριψε το άλογό του προς το μέρος της.

Λίγα μέτρα πίσω του, πάνω σ' ένα βαρυφορτωμένο κάρο που τραβούσαν δυο σκουρόχρωμα θηλυκά μουλάρια, ερχόταν ο Γελωτοποιός. Τα ρούχα του ήταν ένα εκθαμβωτικό ψηφιδωτό από χρώματα, κι είχε ένα λαούτο ακουμπισμένο στον πάγκο δίπλα του. Τα μαλλιά του είχαν ένα χρώμα που ο Άρλεν δεν είχε ξαναδεί ποτέ του, σαν ξεθωριασμένο καρότο, και το δέρμα του ήταν τόσο άσπρο που θα 'λεγες πως δεν το είχε αγγίξει ποτέ ο ήλιος. Οι ώμοι του ήταν γερμένοι κι έμοιαζε τελείως εξαντλημένος.

Πάντα ερχόταν ένας Γελωτοποιός μαζί με τον ετήσιο Αγγελιοφόρο. Για τα παιδιά, αλλά και για μερικούς απ' τους ενηλίκους, ο Γελωτοποιός ήταν ο πιο σημαντικός απ' τους δύο. Όσο μπορούσε να θυμηθεί ο Άρλεν, ήταν πάντα ο ίδιος άντρας, γκριζομάλλης, αλλά ζωηρός και γεμάτος κέφι. Αυτός εδώ ήταν νεότερος, και φαινόταν κατσουφιασμένος. Κάποια παιδιά έτρεξαν αμέσως προς το μέρος του, κι ο νεαρός Γελωτοποιός ξαφνικά ζώηρεψε, με την κακοκεφιά να χάνεται από το πρόσωπό του τόσο γρήγορα, που ο Άρλεν αναρωτήθηκε αν όντως την είχε δει. Μέσα σε μια στιγμή, ο Γελωτοποιός είχε κατεβεί απ' το κάρο και πετούσε τις χρωματιστές μπάλες του στον αέρα, ενώ τα παιδιά ζητωκραύγαζαν.

Άλλοι, μαζί τους κι ο Άρλεν, ξέχασαν τις δουλειές τους και παρασύρθηκαν κι αυτοί προς τους νεοφερμένους. Η Σήλια γύρισε προς το μέρος τους σαν ανεμοστρόβιλος, με ύφος που δεν σήκωνε κουβέντα. «Η μέρα δεν έγινε μεγαλύτερη επειδή ήρθε ο Αγγελιοφόρος!» γάβγισε. «Πίσω στις δουλειές σας!»

Ακούστηκαν μουρμούρες, αλλά όλοι γύρισαν στη δουλειά. «Όχι εσύ, Άρλεν», είπε η Σήλια, «έλα δω». Ο Άρλεν τράβηξε τα μάτια του απ' τον Γελωτοποιό και πήγε προς το μέρος της, την ίδια ώρα που έφτανε κι ο Αγγελιοφόρος.

«Η Σήλια η Στέρφα;» ρώτησε ο Αγγελιοφόρος.

«Σκέτο Σήλια αρκεί», απάντησε κοφτά η Σήλια. Τα μάτια του Αγγελιοφόρου γούρλωσαν, και κοκκίνισε, με τα χλωμά του ζυγωματικά να βάφονται άλικά πάνω απ' τα γένια του. Πήδηξε απ' το άλογό του και υποκλίθηκε βαθιά.

«Ζητώ συγγνώμη», είπε. «Δεν έβαλα το μυαλό μου να δουλέψει. Ο Γκρεγκ, ο συνήθης Αγγελιοφόρος σας, μου είπε ότι έτσι σε λένε».

«Χαίρομαι που μαθαίνω τι γνώμη έχει για μένα ο Γκρεγκ μετά απ' όλα αυτά τα χρόνια», είπε η Σήλια, και δεν ακουγόταν καθόλου ευχαριστημένη.

«Είχε», τη διόρθωσε ο Αγγελιοφόρος. «Είναι νεκρός, κυρία μου».

«Νεκρός;» ρώτησε η Σήλια, και φάνηκε ξαφνικά θλιμμένη. «Ήταν τα...;»

Ο Αγγελιοφόρος κούνησε το κεφάλι του. «Ένα κρύωμα τον πήρε, όχι τα πυρηνογεννήματα. Είμαι ο Ράγκεν, ο Αγγελιοφόρος σας για φέτος, ως χάρη προς τη χήρα του. Η συντεχνία θα επιλέξει καινούργιο Αγγελιοφόρο για σας από το επόμενο φθινόπωρο».

«Άλλον ενάμιση χρόνο μέχρι τον επόμενο Αγγελιοφόρο;» ρώτησε η Σήλια, λες κι ήταν έτοιμη να του τα ψάλει. «Ίσα που τα βγάλαμε πέρα τον περασμένο χειμώνα χωρίς το φθινοπωρινό αλάτι», είπε. «Το ξέρω ότι το έχετε

δεδομένο στη Μιλν, αλλά τα μισά κρέατα και τα ψάρια μας χάλασαν επειδή δεν είχαν παστωθεί σωστά. Και τι θα γίνει με τα γράμματά μας;»

«Λυπάμαι, κυρία μου», είπε ο Ράγκεν. «Οι πόλεις σας είναι πολύ μακριά από τις συνηθισμένες διαδρομές, και το να πληρώνουν Αγγελιοφόρο για ν' αναλάβει ταξίδι ενός μηνός και παραπάνω κοστίζει. Η Συντεχνία των Αγγελιοφόρων έχει έλλειψη σε προσωπικό, τώρα που ο Γκρεγκ άρπαξε εκείνο το κρυλόγημα». Γέλασε και κούνησε το κεφάλι του, αλλά είδε την όψη της Σήλια να σκοτεινιάζει ως απάντηση.

«Με το συμπάθιο, κυρία μου», είπε ο Ράγκεν. «Ήταν και δικός μου φίλος. Απλά... είναι που δεν έχουμε και πολλοί από εμάς τους Αγγελιοφόρους την πολυτέλεια να βάλουμε μια στέγη πάνω απ' το κεφάλι μας, ένα κρεβάτι από κάτω μας, και μια νεαρή σύζυγο στο πλευρό μας. Μας παίρνει συνήθως η νύχτα πριν από αυτό, καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω», είπε η Σήλια. «Εσύ έχεις γυναίκα, Ράγκεν;»

«Μάλιστα», είπε ο Αγγελιοφόρος, «αν και προς μεγάλη της ευχαρίστηση και δική μου δυστυχία, βλέπω τη φοράδα μου περισσότερο από τη σύζυγό μου». Γέλασε, μπερδεύοντας τον Άρλεν, που δεν πίστευε ότι το να έχεις γυναίκα που δεν σε πεθυμεί ήταν αστέιο.

Η Σήλια δεν έδειξε να το προσέχει. «Κι αν δεν μπορούσες να τη δεις καθόλου;» ρώτησε. «Κι αν όλα κι όλα που είχες ήταν τα γράμματα, μια φορά το χρόνο, για να σε φέρνουν σε επαφή μαζί της; Πώς θα ένιωθες αν μάθαινες πως τα γράμματά σου θα καθυστερούσαν μισό χρόνο;

Υπάρχει κόσμος σ' αυτή την πόλη που έχουν δικούς τους στις Ελεύθερες Πολιτείες. Έφυγαν με τον έναν ή με τον άλλον Αγγελιοφόρο, κάποιοι λείπουν εδώ και δυο γενιές. Αυτοί οι άνθρωποι δεν πρόκειται να γυρίσουν σπίτι, Ράγκεν. Τα γράμματα είναι ό,τι έχει απομείνει σ' εμάς από αυτούς, και σ' αυτούς από μας».

«Συμφωνώ απόλυτα μαζί σου, κυρία μου», είπε ο Ράγκεν, «αλλά δεν είναι δική μου απόφαση. Ο δούκας...»

«Αλλά θα μιλήσεις με τον δούκα όταν επιστρέψεις, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Σήλια.

«Ναι», είπε αυτός.

«Να σου γράψω το μήνυμα να το έχεις;» ρώτησε η Σήλια.

Ο Ράγκεν χαμογέλασε. «Νομίζω ότι μπορώ να το θυμάμαι, κυρία μου».

«Φρόντισε λοιπόν να το θυμάσαι».

Ο Ράγκεν υποκλίθηκε ξανά, ακόμα πιο βαθιά. «Ζητώ συγγνώμη, που ήρθα να σας επισκεφτώ μια τόσο μαύρη μέρα», είπε, με τα μάτια του να πετούν προς τη νεκρική πυρά.

«Δεν μπορούμε να πούμε στη βροχή πότε να έρθει, ούτε στον άνεμο, ούτε στο κρύο», είπε η Σήλια. «Ούτε και στα πυρηνογεννήματα. Παρ' όλα αυτά, η ζωή πρέπει να συνεχιστεί».

«Η ζωή συνεχίζεται», συμφώνησε ο Ράγκεν, «αλλά αν υπάρχει κάτι που να μπορούμε να κάνουμε, είτε εγώ είτε ο Γελωτοποιός μου, για να βοηθήσουμε· έχω γερές πλάτες κι έχω περιποιηθεί πολλές φορές τραύματα από πυρηνογεννήματα».

«Ο Γελωτοποιός σου βοηθάει ήδη», είπε η Σήλια, γνέφοντας προς τον νεαρό άντρα που τραγουδούσε κι έκανε

τα κόλπα του, «αποσπώντας την προσοχή των μικρών, ενώ οι δικοί τους κάνουν τις δουλειές τους. Όσο για σένα, έχω πολλά να κάνω τις επόμενες μέρες, αν είναι να σηκώσουμε κεφάλι μετά απ' αυτή τη συμφορά. Δεν θα έχω χρόνο να μοιράσω την αλληλογραφία και να διαβάσω σ' αυτούς που δεν ξέρουν γράμματα».

«Μπορώ να διαβάσω εγώ σ' αυτούς που δεν μπορούν, κυρία μου», είπε ο Ράγκεν, «αλλά δεν ξέρω την πόλη σας αρκετά, ώστε να μπορέσω να τα μοιράσω».

«Δεν χρειάζεται», είπε η Σήλια, τραβώντας τον Άρλεν μπροστά. «Ο Άρλεν από δω θα σε πάει στο παντοπωλείο στην Κεντρική Πλατεία. Δώσε τα γράμματα και τα δέματα στον Ράσκο τον Γουρούνη όταν παραδώσεις το αλάτι. Όλοι σχεδόν θα έρθουν τρέχοντας τώρα που ήρθε το αλάτι, κι ο Ράσκο είναι ένας απ' τους λίγους στην πόλη που ξέρει από γράμματα κι από αριθμούς. Ο γερο-απατεώνας θα παραπονεθεί και θα επιμείνει να πληρωθεί, αλλά εσύ να του πεις ότι, στους δύσκολους καιρούς, όλη η πόλη πρέπει να συνεισφέρει. Να του πεις να παραδώσει τα γράμματα και να διαβάσει σε όσους δεν μπορούν, ή δεν θα κουνήσω ούτε δαχτυλάκι την επόμενη φορά που η πόλη θα θέλει να του βάλει τη θηλιά στον λαιμό».

Ο Ράγκεν παρατήρησε από κοντά τη Σήλια, προσπαθώντας ίσως να καταλάβει αν αστειευόταν, αλλά το ανέκφραστο πρόσωπό της δεν έδινε καμία ένδειξη. Υποκλίθηκε ξανά.

«Βιαστείτε, λοιπόν», είπε η Σήλια. «Πάρτε τα πόδια σας, και να 'χετε γυρίσει κι οι δυο σας ως την ώρα που θα ετοιμάζονται όλοι να φύγουν από δω για να περάσουν τη νύχτα. Αν εσύ κι ο Γελωτοποιός σου δεν θέλετε να πλη-

ρώσετε δωμάτιο στον Ράσκο, θα χαρούμε να σας προσφέρουμε τα σπίτια μας». Τους έδιωξε και γύρισε να καταδιάσει όσους είχαν σταματήσει τη δουλειά για να χαζέψουν τους νεοφερμένους.

«Είναι πάντα τόσο... απαιτητική;» ρώτησε ο Ράγκεν ενώ περπατούσαν προς το μέρος όπου ο Γελωτοποιός έκανε μιμήσεις για τα πιο μικρά παιδιά. Τα υπόλοιπα τα είχαν φωνάξει και πάλι για δουλειά.

Ο Άρλεν ρουθούνησε. «Θα 'πρεπε να την ακούσεις να μιλάει στους πρεσβύτερους. Είσαι τυχερός που δεν σ' έγδαρε ζωντανό που την είπες 'Στέρφα'».

«Ο Γκρεγκ είπε ότι όλοι έτσι τη λένε», είπε ο Ράγκεν.

«Όντως», συμφώνησε ο Άρλεν, «απλώς όχι μπροστά της, εκτός κι αν γυρεύουν να πιάσουν τα πυρηνογέννηματα απ' τα κέρατα. Όλοι στέκονται προσοχή όταν μιλάει η Σήλια».

Ο Ράγκεν γέλασε. «Και δεν είναι παρά μια γριά Κόρη», συλλογίστηκε. «Από κει που έρχομαι, μόνο οι Μητέρες περιμένουν να κάθονται όλοι σούζα μόλις διατάξουν».

«Τι διαφορά έχει;» ρώτησε ο Άρλεν.

Ο Ράγκεν σήκωσε τους ώμους του. «Μάλλον δεν ξέρω», παραδέχτηκε. «Απλά έτσι είναι τα πράγματα στη Μιλν. Οι άνθρωποι κινούν τον κόσμο, και οι Μητέρες κάνουν ανθρώπους, οπότε αυτές σέρνουν τον χορό».

«Δεν είναι έτσι εδώ», είπε ο Άρλεν.

«Ποτέ δεν είναι, στις μικρές πόλεις», είπε ο Ράγκεν. «Δεν περισεύουν άνθρωποι. Αλλά οι Ελεύθερες Πολιτείες είναι αλλιώς. Πέρα απ' τη Μιλν, κανείς άλλος δεν δίνει λόγο στις γυναίκες».

«Αυτό ακούγεται το ίδιο χαζομάρα», μουρμούρισε ο Άρλεν.

«Είναι», συμφώνησε ο Ράγκεν.

Ο Αγγελιοφόρος σταμάτησε, κι έδωσε στον Άρλεν τα χαλινάρια του αλόγου του. «Περίμενε εδώ ένα λεπτό», είπε, και κίνησε προς τον Γελωτοποιό. Οι δυο τους πήγαν σε μια άκρη να μιλήσουν, κι ο Άρλεν είδε το πρόσωπο του Γελωτοποιού να αλλάζει και πάλι, να θυμώνει, ύστερα να πεισμώνει και στο τέλος να παραιτείται, καθώς προσπαθούσε να τα βρει με τον Ράγκεν, που το πρόσωπό του παρέμενε ατάραχο όλη αυτή την ώρα.

Χωρίς να πάρει το βλέμμα του απ' τον Γελωτοποιό, ο Αγγελιοφόρος έκανε νόημα στον Άρλεν, που έφερε το άλογο προς το μέρος τους.

«... δεν με νοιάζει πόσο κουρασμένος είσαι», έλεγε ο Ράγκεν, με τη φωνή του να είναι ένας τραχύς ψίθυρος, «αυτοί οι άνθρωποι έχουν να κάνουν φρικτή δουλειά, κι αν πρέπει να χορεύεις και να κάνεις μαγικά όλο το απόγευμα για να κρατήσεις τα παιδιά τους απασχολημένα όσο την κάνουν, αυτό θα γίνει! Τώρα μάζεψε πάλι τα μούτρα σου και ξεκίνα!» Άρπαξε τα χαλινάρια απ' τον Άρλεν και τα έσπρωξε προς τον άντρα.

Ο Άρλεν πρόλαβε να ρίξει μια καλή ματιά στο πρόσωπο του νεαρού Γελωτοποιού, γεμάτο αγανάκτηση και φόβο, πριν ο Γελωτοποιός τον πάρει είδηση. Μόλις είδε ότι τον παρακολουθούσαν, ένα κύμα πέρασε πάνω απ' το πρόσωπό του, και την επόμενη στιγμή ήταν πάλι ο ευχάριστος, χαρωπός τύπος που χόρευε για τα παιδιά.

Ο Ράγκεν πήρε τον Άρλεν στο κάρο κι ανέβηκαν κι οι δυο τους πάνω. Ο Ράγκεν τράβηξε τα χαλινάρια, και γύ-

ρισαν ν' ανέβουν πάλι τον χωματόδρομο που οδηγούσε στην κεντρική οδό.

«Για ποιον λόγο καυγαδίζατε;» ρώτησε ο Άρλεν, ενώ το κάρο χοροπηδούσε στον δρόμο.

Ο Αγγελιοφόρος τον κοίταξε για μια στιγμή κι ύστερα σήκωσε τους ώμους του. «Είναι η πρώτη φορά που ο Κήριν βγαίνει απ' την πόλη», είπε. «Ήταν πιο θαρραλέος όταν ήμασταν ολόκληρη ομάδα και είχε σκεπαστή άμαξα για να κοιμάται, αλλά από τότε που αφήσαμε το υπόλοιπο караβάνι πίσω στην Ανγιέρη δεν τα πάει και τόσο καλά. Τον πιάνουν τρεμούλες από τον φόβο για τα πυρηνογεννήματα και την ημέρα και αυτό τον κάνει να μην είναι τόσο καλή παρέα».

«Ούτε που του φαίνεται», είπε ο Άρλεν, κοιτάζοντας πίσω του τον άντρα που έκανε ακροβατικά.

«Οι Γελωτοποιοί ξέρουν να μιμούνται», είπε ο Ράγκεν. «Μπορούν να υποκριθούν τόσο έντονα κάτι που δεν είναι, που μπορεί να πείσουν ακόμα και τον εαυτό τους για λίγο. Ο Κήριν υποκρινόταν τον γενναίο. Η Συντεχνία τον δοκίμασε, να δει αν κάνει για ταξίδια, και πέρασε, αλλά ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις στα σίγουρα πώς θα συμπεριφερθεί ένας άνθρωπος μετά από δυο βδομάδες στον δρόμο, ώσπου να δείξει τον αληθινό του εαυτό».

«Πώς μπορείς και μένεις έξω στον δρόμο τις νύχτες;» ρώτησε ο Άρλεν. «Ο πατέρας λέει ότι αν χαράζεις φυλαχτά στο χώμα, πας γυρεύοντας».

«Ο πατέρας σου έχει δίκιο», είπε ο Ράγκεν. «Κοίτα στο ντουλαπάκι στα πόδια σου».

Ο Άρλεν κοίταξε κι έβγαλε από κει έναν μεγάλο σάκο από μαλακό δέρμα. Μέσα ήταν τυλιγμένο ένα σκοινί, πε-

ρασμένο με λακαρισμένες ξύλινες πλάκες, μεγαλύτερες απ' την παλάμη του. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα μόλις είδε φυλαχτά σκαλισμένα και βαμμένα στο ξύλο.

Αμέσως ο Άρλεν κατάλαβε τι ήταν: ένας φορητός κύκλος προφύλαξης, αρκετά μεγάλος για να περιβάλλει το κάρο, και όχι μόνο. «Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο», είπε ο Άρλεν.

«Δεν είναι εύκολο να τα φτιάξεις», είπε ο Αγγελιοφόρος. «Οι περισσότεροι Αγγελιοφόροι περνούν ολόκληρη τη μαθητεία τους προσπαθώντας να κατακτήσουν την τέχνη. Ούτε αέρας, ούτε βροχή μπορούν να μουτζουρώσουν τούτα τα φυλαχτά. Αλλά, ακόμα κι έτσι, δεν είναι το ίδιο με το να έχεις φυλαγμένους τοίχους και πόρτα.

»Έχεις δει ποτέ σου πυρηνογέννημα κατάματα, μικρέ;» ρώτησε, γυρίζοντας και κοιτώντας τον Άρλεν επίμονα. «Τα έχεις δει να ορμούν για να σ' αρπάξουν, χωρίς να έχεις πού να κρυφτείς, και με τίποτε άλλο να σε προστατέψει, πέρα από μια μαγεία που δεν μπορείς να δεις;» Κούνησε το κεφάλι του. «Ίσως είμαι πολύ σκληρός με τον Κήριν. Τη χειρίστηκε καλά τη δοκιμασία του. Ούρλιαξε λίγο, αλλά αυτό το περιμένεις. Νύχτα με τη νύχτα όμως, αλλάζει το πράμα. Αφήνει σημάδια σε κάποιους ανθρώπους, σ' αυτούς που ανησυχούν συνέχεια μήπως κανένα αδέσποτο φύλλο προσγειωθεί πάνω σ' ένα απ' τα φυλαχτά, και τότε...» Σύριξε και τίναξε το χέρι του προς τον Άρλεν, με τα δάχτυλα λυγισμένα σαν γαμψώνυχα, βάζοντας τα γέλια όταν το παιδί τινάχτηκε.

Ο Άρλεν πέρασε τον αντίχειρά του πάνω από καθένα από τα λεία, λακαρισμένα φυλαχτά, νιώθοντας τη δύναμή τους. Υπήρχε μια πλάκα ανά μερικά εκατοστά σκοιινιού,

όπως σε οποιονδήποτε κύκλο προφύλαξης. Μέτρησε περισσότερες από σαράντα. «Οι δαίμονες του ανέμου δεν μπορούν να μπουν πετώντας μέσα σ' έναν τόσο μεγάλο κύκλο;» ρώτησε. «Ο πατέρας βάζει στύλους για να τους εμποδίσει να προσγειωθούν στα χωράφια».

Ο άντρας τον κοίταξε, κάπως έκπληκτος. «Ο πατέρας σου μάλλον χάνει την ώρα του», είπε. «Οι δαίμονες του ανέμου είναι δυνατοί στο πέταγμα, αλλά θέλουν χώρο για να πάρουν φόρα ή κάτι για να σκαρφαλώσουν και να ηδηξουν από κει για ν' απογειωθούν. Δεν υπάρχει τίποτε απ' τα δύο σ' ένα χωράφι με καλαμπόκια, οπότε θα δίσταζαν να προσγειωθούν εκεί, εκτός κι αν έβλεπαν κάτι πολύ λαχταριστό για να του αντισταθούν, όπως ίσως ένα αγοράκι που έχει βάλει στοίχημα να κοιμηθεί στον αγρό». Κοίταξε τον Άρλεν με τον ίδιο τρόπο που τον κοίταζε κι ο Τζεφ, όταν ήθελε να προειδοποιήσει τον Άρλεν ότι τα πυρηνογεννήματα δεν ήταν αστεία υπόθεση. Λες και δεν το 'ξερε.

«Επίσης, οι δαίμονες του ανέμου θέλουν πολύ χώρο για να στρίψουν, συνέχισε ο Ράγκεν, και οι περισσότεροι έχουν άνοιγμα φτερών μεγαλύτερο απ' αυτόν τον κύκλο. Μπορεί να καταφέρει να μπει ένας τους μέσα, αλλά δεν το έχω δει ποτέ να συμβαίνει. Αν όμως συμβεί...» Έκανε μια χειρονομία προς το μακρύ, χοντρό ακόντιο που είχε δίπλα του.

«Μπορείς να σκοτώσεις πυρηνογέννημα με κοντάρι;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Πιθανότατα όχι», απάντησε ο Ράγκεν, «αλλά έχω ακούσει πως μπορείς να τα ακινητοποιήσεις καρφώνοντας τα πάνω στα φυλαχτά». Γέλασε. «Ελπίζω να μη χρειαστεί ποτέ να μάθω αν είναι αλήθεια».

Ο Άρλεν τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

Ο Ράγκεν τού ανταπέδωσε το βλέμμα, με το πρόσωπό του να σοβαρεύει ξαφνικά. «Το να 'σαι Αγγελιοφόρος είναι επικίνδυνη δουλειά, μικρέ», είπε.

Ο Άρλεν έμεινε να τον κοιτάζει. «Θα άξιζε τον κόπο να μπορείς να δεις τις Ελεύθερες Πολιτείες», είπε τελικά. «Πες μου αλήθεια, πώς είναι το Κάστρο της Μιλν;»

«Είναι η πλουσιότερη κι ομορφότερη πόλη στον κόσμο», απάντησε ο Ράγκεν. Σήκωσε το μανίκι του θώρακά του, αποκαλύπτοντας στο μπράτσο του ένα τατουάζ, που έδειχνε μια πόλη φωλιασμένη ανάμεσα σε δυο βουνά. «Τα Ορυχεία του Δούκα είναι πλούσια σε αλάτι, μέταλλο και κάρβουνο. Τα τείχη κι οι στέγες της είναι τόσο καλά φυλαγμένα, που σπάνια θα χρειαστεί να δοκιμαστούν τα φυλαχτά των σπιτιών. Όταν ο ήλιος λάμπει πάνω στα τείχη της, κάνει ακόμα και τα ίδια τα βουνά να ντρέπονται».

«Δεν έχω δει ποτέ μου βουνό», είπε ο Άρλεν, θαυμάζοντας το τατουάζ και ακολουθώντας τις γραμμές του με το δάχτυλο. «Ο πατέρας μου λέει ότι είναι απλώς μεγάλοι λόφοι».

«Τον βλέπεις εκείνον τον λόφο;» ρώτησε ο Ράγκεν, δείχνοντας προς τα βόρεια του δρόμου.

Ο Άρλεν έγνεψε. «Ο Λόφος του Βούρκου. Βλέπεις ολόκληρο το Ρέμα από κει πάνω».

Ο Ράγκεν έγνεψε. «Ξέρεις τι πάει να πει 'εκατό', Άρλεν;» ρώτησε.

Ο Άρλεν έγνεψε ξανά. «Δέκα ζευγάρια χέρια».

«Που λες, ακόμα κι ένα μικρό βουνό είναι μεγαλύτερο από εκατό Λόφους του Βούρκου στοιβαγμένους

ο ένας πάνω στον άλλον, και τα βουνά της Μιλν δεν είναι μικρά».

Τα μάτια του Άρλεν γούρλωσαν καθώς προσπαθούσε να συλλάβει ένα τόσο μεγάλο ύψος. «Πρέπει ν' αγγίξουν τον ουρανό», είπε.

«Μερικά φτάνουν και πάνω απ' αυτόν», καυχήθηκε ο Άρλεν. «Απ' την κορφή τους, μπορείς ν' αγναντέψεις τα σύννεφα από κάτω σου».

«Θέλω να το δω κάποτε αυτό».

«Μπορείς να μπεις στη Συντεχνία των Αγγελιοφόρων, όταν μεγαλώσεις», είπε ο Ράγκεν.

Ο Άρλεν κούνησε το κεφάλι του. «Ο πατέρας λέει ότι αυτοί που φεύγουν είναι λιποτάκτες», είπε. «Φτύνει όταν το λέει αυτό».

«Ο πατέρας σου δεν έχει ιδέα για τι μιλάει», είπε ο Άρλεν. «Το φτύσιμο δεν του δίνει δίκιο. Χωρίς Αγγελιοφόρους, ακόμα κι οι Ελεύθερες Πολιτείες θα κατέρρεαν».

«Γιατί νόμιζα ότι οι Ελεύθερες Πολιτείες ήταν ασφαλείς;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Κανένα μέρος δεν είναι ασφαλές, Άρλεν. Όχι πραγματικά. Η Μιλν έχει περισσότερο κόσμο και μπορεί ν' απορροφήσει τους θανάτους ευκολότερα απ' ό,τι ένα μέρος σαν το Ρέμα του Τίμπετ, αλλά δεν παύει κι αυτή να πληρώνει φόρο αίματος στα πυρηνογεννήματα κάθε χρόνο».

«Πόσους ανθρώπους έχει η Μιλν;» ρώτησε ο Άρλεν. «Έχουμε εννιακόσιους στο Ρέμα του Τίμπετ, και το Ηλιόλουστο Βοσκοτόπι που 'ναι εδώ παραπάνω υποτίθεται πως είναι σχεδόν το ίδιο μεγάλο».

«Έχουμε πάνω από τριάντα χιλιάδες στη Μιλν», είπε ο Ράγκεν με περηφάνια.

Ο Άρλεν τον κοίταξε μπερδεμένος.

«Χίλια είναι δέκα φορές το εκατό», τον πληροφόρησε ο Αγγελιοφόρος.

Ο Άρλεν το σκέφτηκε για μια στιγμή κι ύστερα κούνησε το κεφάλι του. «Δεν υπάρχουν τόσοι άνθρωποι στον κόσμο», είπε.

«Υπάρχουν πολλοί περισσότεροι», είπε ο Ράγκεν. «Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος εκεί έξω, για όσους είναι πρόθυμοι ν' αψηφήσουν το σκοτάδι».

Ο Άρλεν δεν απάντησε, και συνέχισαν τον δρόμο τους για λίγη ώρα σιωπηλοί.

Με το αργοκίνητο κάρο τους, τους πήρε γύρω στη μιάμιση ώρα να φτάσουν στην Κεντρική Πλατεία. Ως κέντρο του ρέματος, η Κεντρική Πλατεία είχε μερικές δεκάδες φυλαγμένα ξύλινα σπίτια, γι' αυτούς που η τέχνη τους δεν απαιτούσε να δουλεύουν στους αγρούς ή στους ορυζώνες, να ψαρεύουν ή να κόβουν ξύλα. Εδώ ερχόταν κανείς για να βρει τον ράφτη και τον φούρναρη, τον πεταλωτή, τον βαρελά και τους υπόλοιπους.

Στο κέντρο βρισκόταν η πλατεία όπου μαζευόταν ο κόσμος, καθώς και το μεγαλύτερο κτίριο στο Ρέμα, το παντοπωλείο. Είχε μια μεγάλη, ευρύχωρη αίθουσα μπροστά, που φιλοξενούσε τα τραπέζια και τον πάγκο, και μια ακόμα μεγαλύτερη αποθήκη πίσω κι ένα κελάρι από κάτω, που ήταν γεμάτα με σχεδόν κάθε τι που είχε αξία στο Ρέμα.

Την κουζίνα την κρατούσαν οι κόρες του Γουρούνη, η Ντέιζι και η Κάτριν. Με δυο νομίσματα μπορούσες να φας μέχρι να φουσκώσεις, αλλά η Σίλβυ αποκαλούσε τον

γερο-Γουρούνη κλέφτη, μιας και με δυο πόντους μπορούσες ν' αγοράσεις σιτάρι για μια βδομάδα. Ακόμα κι έτσι, κάμποσοι ανύπαντροι άντρες πλήρωναν, κι όχι όλοι για το φαγητό. Η Ντέιζι ήταν κακομούτσουνη κι η Κάτριν χοντρή, αλλά ο θεός Τσόλι έλεγε πως οι άντρες που θα τις παντρεύονταν θα βολεύονταν για όλη τους τη ζωή.

Όλοι στο Ρέμα έφερναν τα προϊόντα τους στον Γουρούνη, καλαμπόκι ή κρέας ή μαλλί, κεραμικά ή ύφασμα, έπιπλα ή εργαλεία. Ο Γουρούνης έπαιρνε τ' αντικείμενα, τα μετρούσε, κι έδινε στους πελάτες νομίσματα για ν' αγοράσουν άλλα πράγματα απ' το μαγαζί.

Τα πράγματα όμως έμοιαζαν να κοστίζουν πολύ παραπάνω απ' όσα πλήρωνε γι' αυτά ο Γουρούνης. Ο Άρλεν ήξερε αρκετή αριθμητική για να το καταλάβει. Γίνονταν ξακουστοί καυγάδες όταν ο κόσμος ερχόταν να πουλήσει, αλλά ο Γουρούνης καθόριζε τις τιμές, και συνήθως γινόταν το δικό του. Σχεδόν όλοι μισούσαν τον Γουρούνη, αλλά τον είχαν ανάγκη, κι ήταν πιο πιθανό να τους δεις να του ξεσκονίζουν το παλτό ή να του ανοίγουν την πόρτα, παρά να φτύνουν εκεί που πατούσε.

Όλοι οι υπόλοιποι στο Ρέμα δούλευαν ώσπου να δύσει ο ήλιος και ίσα που κατάφερναν να καλύψουν όλες τις ανάγκες τους, ωστόσο ο Γουρούνης κι οι κόρες του πάντα είχαν κρεατωμένα μάγουλα, στρογγυλές κοιλιές και καθαρά καινούργια ρούχα. Ο Άρλεν έπρεπε να τυλίγεται με μια κουρελού κάθε φορά που η μάνα του έπαιρνε τα ρούχα του για πλύσιμο.

Ο Ράγκεν κι ο Άρλεν έδεσαν τα μουλάρια μπροστά απ' το μαγαζί και μπήκαν μέσα. Ο πάγκος ήταν άδειος. Συνήθως ο αέρας πάνω απ' τον πάγκο ήταν πηχτός και μύ-

ριζε λίπος από μπέικον, αλλά σήμερα καμία μυρωδιά φαγητού δεν έβγαινε απ' την κουζίνα.

Ο Άρλεν έτρεξε στον πάγκο πριν απ' τον Αγγελιοφόρο. Ο Ράσκο είχε εκεί ένα μπρούτζινο κουδουνάκι, που το είχε φέρει μαζί του όταν ήρθε απ' τις Ελεύθερες Πολιτείες. Ο Άρλεν το λάτρευε αυτό το κουδούνι. Κατέβασε το χέρι του πάνω του και χαμογέλασε ακούγοντας τον κρυστάλλινο ήχο.

Ακούστηκε ένας γδούπος απ' το βάθος, κι ο Ράσκο εμφανίστηκε μέσα απ' τις κουρτίνες πίσω απ' τον πάγκο. Ήταν μεγαλόσωμος άντρας, ακόμα δυνατός κι ευθυτενής στα εξήντα του, αλλά ένα πλαδαρό προκοίλι κρεμόταν γύρω απ' τη μέση του, και τα γκρίζα σαν σίδηρο μαλλιά του είχαν αρχίσει ν' αραιώνουν στο μέτωπο. Φορούσε ελαφρύ παντελόνι και δερμάτινα παπούτσια, κι ένα καθαρό λευκό βαμβακερό πουκάμισο με τα μανίκια γυρισμένα ως τη μέση του χοντρού πήχη του. Η λευκή ποδιά του ήταν αλέκιστη, όπως πάντα.

«Άρλεν της Θημωνιάς», είπε χαμογελώντας ατάραχα, μόλις είδε το αγόρι. «Ήρθες μόνο για να παίξεις με το κουδούνι, ή έχεις και καμιά δουλειά;»

«Τη δουλειά την έχω εγώ», είπε ο Ράγκεν, κάνοντας ένα βήμα μπροστά. «Είσαι ο Ράσκο ο Γουρούνης;»

«Σκέτο Ράσκο αρκεί», είπε ο άντρας. «Οι χωριανοί μου κόλλησαν το 'Γουρούνης', αν και χωρίς να το λένε μπροστά μου. Δεν αντέχουν να βλέπουν έναν άνθρωπο να ευημερεί».

«Δεύτερη φορά», μουρμούρισε ο Ράγκεν.

«Τι πράγμα;» είπε ο Ράσκο.

«Είναι η δεύτερη φορά την πατάω από το ταξιδιωτικό

ημερολόγιο του Γκρεγκ», είπε ο Ράγκεν. «Αποκάλεσα τη Σήλια 'Στέρφα' κατάμουτρα σήμερα το πρωί».

«Χα!» γέλασε ο Ράσκο. «Έκανες τέτοιο πράγμα; Αν κάτι σηκώνει κέρασμα, είναι αυτό. Πώς είπες τ' όνομά σου;»

«Ράγκεν», είπε ο Αγγελιοφόρος και, αφήνοντας τον βαρύ σάκο του κάτω, κάθισε μπροστά στον πάγκο. Ο Ράσκο έβαλε την κάνουλα σ' ένα βαρελάκι και ψάρεψε ένα ξύλινο κύπελλο από έναν γάντζο.

Η μύρα ήταν παχιά, στο χρώμα του μελιού, με μια λευκή αφριστή κορυφή να ξεχωρίζει πάνω απ' το κύπελλο. Ο Ράσκο γέμισε ένα για τον Ράγκεν κι ένα για τον εαυτό του. Μετά κοίταξε τον Άρλεν και γέμισε κι ένα μικρότερο κύπελλο. «Πάρε αυτό και κάτσε σ' ένα τραπέζι, κι άσε τους μεγάλους να μιλήσουν εδώ στον πάγκο», είπε. «Κι αν ξέρεις ποιο είναι το καλό σου, δεν θα πεις στη μάνα σου τι σου έδωσα».

Το πρόσωπο του Άρλεν έλαμψε, κι άρπαξε το λάφυρό του πριν ο Ράσκο προλάβει να το ξανασκεφτεί. Είχε ξεκλέψει μερικές γουλιές μύρα απ' τον πατέρα του στα πανηγύρια, αλλά ποτέ του δεν είχε ολόκληρο ποτήρι δικό του.

«Είχα αρχίσει ν' ανησυχώ ότι δεν θα ξαναρχόταν ποτέ κανείς», άκουσε τον Ράσκο να λέει στον Ράγκεν.

«Ο Γκραιγκ άρπαξε ένα κρύωμα πάνω που ήταν να φύγει το περασμένο φθινόπωρο», είπε ο Ράγκεν, πίνοντας μια γερή γουλιά. «Η Βοτανοσυλλέκτρα του είπε να αναβάλει το ταξίδι μέχρι να γίνει καλά, αλλά μετά ήρθε ο χειμώνας, κι αυτός ολοένα χειρότερε. Στο τέλος μού ζήτησε να κάνω τον δρόμο του μέχρι να βρει η συντεχνία έναν άλλον. Είχα έτσι κι αλλιώς να πάω ένα караβάνι με

αλάτι στην Ανγιέρη, οπότε πρόσθεσα μια ακόμη άμαξα κι έκανα μια βόλτα προς τα δω, πριν γυρίσω πάλι βόρεια».

Ο Ράσκο πήρε το κύπελλό του και το ξαναγέμισε. «Στον Γκρεγκ», είπε, «έναν άξιο Αγγελιοφόρο και κίνδυνο-θάνατο στο παζάρεμα». Ο Ράγκεν έγενεψε, κι οι δυο άντρες τσούγκρισαν τις κούπες τους κι ήπιαν.

«Άλλο ένα;» ρώτησε ο Ράσκο, όταν ο Ράγκεν χτύπησε το κύπελλό του στο τραπέζι.

«Ο Γκρεγκ έγραφε στο ημερολόγιό του ότι κι εσύ είσαι επικίνδυνος στο παζάρι», είπε ο Ράγκεν, «και ότι θα προσπαθήσεις πρώτα να με μεθύσεις».

Ο Ράσκο γέλασε, και ξαναγέμισε το κύπελλο. «Μετά το παζάρι, δεν θα έχω ανάγκη να σε κερνάω άλλο», είπε, πασάροντάς το στον Ράγκεν.

«Θα το κάνεις όμως, αν θέλεις η αλληλογραφία σου να φτάσει στη Μιλν», είπε ο Ράγκεν μ' ένα χαμόγελο, παίρνοντας το κύπελλο.

«Βλέπω πως θα 'σαι ζόρικός όσο ήταν κι ο Γκρεγκ», γκρίνιαξε ο Ράσκο, γεμίζοντας το κύπελλό του. «Ορίστε», είπε, «μπορούμε να παζαρέψουμε κι οι δυο μεθυσμένοι». Γέλασαν και τσούγκρισαν και πάλι τα κύπελλα.

«Τι νέα απ' τις Ελεύθερες Πολιτείες;» ρώτησε ο Ράσκο. «Οι Κράσιοι είναι ακόμα αποφασισμένοι ν' αυτοκαταστραφούν;»

Ο Ράγκεν σήκωσε τους ώμους. «Έτσι ακούω από παντού. Σταμάτησα να πηγαίνω στην Κράσια πριν από μερικά χρόνια, όταν παντρεύτηκα. Είναι πολύ μακριά και πολύ επικίνδυνα».

«Άρα το ότι σκεπάζουν τις γυναίκες τους με κουβέρτες δεν έπαιξε ρόλο;» ρώτησε ο Ράσκο.

Ο Ράγκεν γέλασε. «Δεν βοηθάει κι αυτό», είπε, «αλλά έχει κυρίως να κάνει με το ότι θεωρούν όλους τους Βόρειους, ακόμα και τους Αγγελιοφόρους, δειλούς που δεν περνάμε τις νύχτες μας στο ύπαιθρο περιμένοντας να μας πάρει ο Πυρήνας».

«Ίσως να μην είχαν τόση όρεξη για πόλεμο, αν έβλεπαν περισσότερο τις γυναίκες τους», μουρμούρισε ο Ράσκο. «Και τι γίνεται με τη Μιλν και την Ανγιέρη; Οι δούκες συνεχίζουν να τρώγονται;»

«Όπως πάντα», είπε ο Ράγκεν. «Ο Γιούκορ χρειάζεται την ξυλεία της Ανγιέρης για να δουλέψουν τα εργοστάσιά του και σιτηρά για να θρέψει τον λαό του. Ο Ράινμπεκ χρειάζεται το μέταλλο και το αλάτι της Μιλν. Πρέπει να συναλλάσσονται για να επιβιώσουν, αλλά αντί να κάνουν εύκολη τη ζωή τους, προσπαθούν όλη την ώρα να ξεγελάσουν ο ένας τον άλλο, ειδικά όταν κάποιο φορτίο χαθεί στον δρόμο από πυρηνογεννήματα. Το περασμένο καλοκαίρι, δαίμονες χτύπησαν ένα караβάνι με ασάλι κι αλάτι. Σκότωσαν τους οδηγούς, αλλά άφησαν άθικτο το περισσότερο φορτίο. Ο Ράινμπεκ το περιμάζεψε, κι αρνήθηκε να πληρώσει, ισχυριζόμενος ότι το δικαιούταν ως αμοιβή για τη διάσωση».

«Ο δούκας Γούκορ θα πρέπει να εξοργίστηκε», είπε ο Ράσκο.

«Έγινε έξω φρενών», συμφώνησε ο Ράγκεν. «Εγώ ήμουν αυτός που του έφερε τα νέα. Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο και ορκίστηκε πως η Ανγιέρη δεν θα ξανάβλεπε ούτε χούφτα αλάτι μέχρι να πληρώσει ο Ράινμπεκ».

«Πλήρωσε ο Ράινμπεκ;» ρώτησε ο Ράσκο, γέρνοντας μπροστά με ανυπομονησία.

Ο Ράγκεν κούνησε το κεφάλι του. «Έκαναν ό,τι μπορούσαν για να πεθάνουν ο ένας τον άλλο στην πείνα για μερικούς μήνες, και μετά πλήρωσε η Συντεχνία των Εμπόρων, για να μπορέσει τουλάχιστον να στείλει τα φορτία της πριν έρθει ο χειμώνας και μείνουν να σαπίσουν στις αποθήκες. Ο Ράινμπεκ είναι θυμωμένος τώρα μαζί τους, που πήγαν με τα νερά του Γιούκορ, αλλά του έσωσαν το τομάρι, και τα φορτία βγήκαν πάλι στον δρόμο, που είναι το μόνο που μετρούσε για όλους εκτός απ' αυτά τα δυο παλιόσκυλα».

«Καλό είναι να προσέχεις πώς αναφέρεσαι στους δούκες», τον προειδοποίησε ο Ράσκο, «ακόμα και όταν βρίσκεσαι τόσο μακριά».

«Ποιος θα τους το πει;» ρώτησε ο Ράγκεν. «Εσύ; Το παιδί;» Έκανε νόημα προς τον Άρλεν. Οι δύο άντρες έβαλαν τα γέλια.

«Και τώρα πρέπει να πάω στον Γιούκορ τα μαντάτα για το Ρίβερμπριτζ, που θα κάνουν τα πράγματα ακόμα χειρότερα».

«Η πόλη στα σύνορα της Μιλν», είπε ο Ράσκο. «Ούτε μια μέρα από την Ανγιέρη. Έχω γνωστούς εκεί».

«Όχι πια», είπε δηκτικά ο Ράγκεν, κι οι δύο άντρες σώπασαν για λίγο.

«Αρκετά με τα άσχημα νέα», είπε ο Ράγκεν, ανεβάζοντας τον σάκο του πάνω στον πάγκο. Ο Ράσκο τον κοίταξε επιφυλακτικά.

«Αυτό δεν μοιάζει με αλάτι», είπε, «και δεν νομίζω να έχω τόση πολλή αλληλογραφία».

«Έχεις έξι γράμματα και καμιά δωδεκαριά δέματα», είπε ο Ράγκεν, σπρώχνοντας ένα διπλωμένο φύλλο χαρτί

προς τον Ρούσκο. «Είναι όλα γραμμένα εδώ, μαζί με όλα τα άλλα γράμματα στον σάκο και τα δέματα στο κάρο που πρέπει να μοιραστούν. Έδωσα ένα αντίγραφο στη Σήλια», προειδοποίησε.

«Τι δουλειά έχω εγώ με αυτή τη λίστα και με τον ταχυδρομικό σάκο σου;» ρώτησε ο Ράσκο.

«Η Προεστός είναι απασχολημένη, και δεν θα μπορέσει να μοιράσει την αλληλογραφία και να διαβάσει τα γράμματα σε όσους δεν μπορούν. Έχρισε εσένα εθελοντή».

«Και πώς υποτίθεται ότι θα αποζημιωθώ για τον χρόνο που θα χάσω από τη δουλειά μου διαβάζοντας στους χωριανούς;» ρώτησε ο Ράσκο.

«Με την ικανοποίηση ότι θα κάνεις μια καλή πράξη για τους γείτονές σου;» ρώτησε ο Ράγκεν.

Ο Ράσκο κάγχασε. «Δεν ήρθα στο Ρέμα του Τίμπετ για να κάνω φίλους», είπε. «Είμαι επιχειρηματίας, και κάνω πολλά γι' αυτήν την πόλη».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Ράγκεν.

«Φυσικά και κάνω», είπε ο Ράσκο. «Πριν έρθω εγώ σ' αυτήν την πόλη, το μόνο που έκαναν ήταν ανταλλαγές». Έκανε τη λέξη ν' ακουστεί σαν βρισιά, κι έφτυσε στο πάτωμα. «Μάζευαν τους καρπούς των κόπων τους και μαζεύονταν στην πλατεία κάθε Εβδόμη, μαλώνοντας για το πόσα φασόλια αξίζει ένα καλαμπόκι, ή πόσο ρύζι έπρεπε να δώσεις στον βαρελά για να σου φτιάξει ένα βαρέλι να βάζεις μέσα το ρύζι σου. Κι αν την Εβδόμη δεν έπαιρνες ό,τι χρειάζοσουν, έπρεπε να περιμένεις ως την άλλη βδομάδα, ή να γυρίζεις πόρτα-πόρτα. Τώρα όλοι μπορούν να έρθουν εδώ, οποιαδήποτε μέρα, απ' την ανατολή ως τη

δύση, να δώσουν νομίσματα και να πάρουν ό,τι άλλο χρειάζονται».

«Ο σωτήρας της πόλης», είπε ειρωνικά ο Ράσκο. «Και δεν ζητάς τίποτα σ' αντάλλαγμα».

«Τίποτα πέρα από ένα λογικό κέρδος», είπε ο Ράσκο μειδιάζοντας.

«Και κάθε πότε προσπαθούν οι χωριανοί να σε κρεμάσουν επειδή τους κλέβεις;» ρώτησε ο Ράγκεν.

Τα μάτια του Ράσκο στένεψαν. «Υπερβολικά συχνά, αν σκεφτεί κανείς πως οι μισοί από αυτούς δεν μπορούν να μετρήσουν πιο πέρα από όσα δάχτυλα έχουν στα χέρια τους και οι άλλοι μισοί μπορούν απλά να προσθέσουν και των ποδιών τους», είπε.

«Η Σήλια είπε πως την επόμενη φορά που θα συμβεί, θα είσαι μόνος σου». Ο φιλικός τόνος του Ράγκεν είχε ξαφνικά σκληρύνει. «Εκτός κι αν κάνεις το καθήκον σου. Υπάρχουν πολλοί στην άλλη άκρη της πόλης με χειρότερες σκοτούρες από τα αδιάβαστα γράμματα».

Ο Ράσκο δυσανασχέτησε, αλλά πήρε τη λίστα και κουβάλησε τον βαρύ σάκο στην αποθήκη του.

«Αλήθεια, πόσο άσχημα είναι τα πράγματα;» ρώτησε όταν επέστρεψε.

«Άσχημα», είπε ο Ράγκεν. «Είκοσι εφτά ως τώρα, κι ακόμα αγνοούνται μερικοί».

«Για τ' όνομα του Δημιουργού», βλαστήμησε ο Ράσκο, χαράζοντας φυλαχτά στον αέρα μπροστά του. «Νόμιζα πως θα 'ταν μια οικογένεια το πολύ».

«Μακάρι να 'ταν έτσι», είπε ο Ράγκεν.

Έμειναν κι οι δυο σιωπηλοί για λίγες στιγμές, όπως αρμοζέ, κι ύστερα γύρισαν ταυτόχρονα και κοιτάχτηκαν.

«Έχεις το φετινό αλάτι;» ρώτησε ο Ράσκο.

«Έχεις το ρύζι του δούκα;» απάντησε ο Ράγκεν.

«Το φυλάω όλον τον χειμώνα, έτσι που άργησες», είπε ο Ράσκο.

Τα μάτια του Ράγκεν στένεψαν.

«Δεν έχει χαλάσει!» είπε ο Ράσκο, σηκώνοντας ξαφνικά τα χέρια του, σαν ικέτης. «Το 'χω κρατήσει σφραγισμένο και στεγνό, και δεν έχω ζωύφια στο κελάρι μου!»

«Θα πρέπει να σιγουρευτώ, καταλαβαίνεις», είπε ο Ράγκεν.

«Μα φυσικά,» είπε ο Ράσκο. «Άρλεν, πιάσε εκείνη τη λάμπα!» πρόσταξε, δείχνοντας στο αγόρι την άκρη του πάγκου.

Ο Άρλεν έσπευσε προς το φανάρι, παίρνοντας μαζί του και το τσακμάκι. Άναψε το φυτίλι και κατέβασε το λαμπόγυαλο ευλαβικά. Δεν τον είχαν εμπιστευτεί ξανά να κρατήσει γυαλί. Ήταν πιο κρύο απ' ό,τι φανταζόταν, αλλά ζεστάθηκε αμέσως μόλις το έγλειψε η φλόγα.

«Κατέβασέ το μας στο κελάρι», πρόσταξε ο Ράσκο. Ο Άρλεν προσπάθησε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του. Πάντα ήθελε να δει τι υπήρχε πίσω απ' τον πάγκο. Έλεγαν πως αν όλοι οι κάτοικοι του Ρέματος έβαζαν τα υπάρχοντά τους σ' έναν σωρό, και πάλι δεν θα έφταναν τα θαύματα που κρύβονταν στο κελάρι του Γουρούνη.

Παρακολούθησε τον Ράσκο να τραβάει έναν κρίκο στο πάτωμα, ανοίγοντας μια φαρδιά καταπακτή. Ο Άρλεν προχώρησε γρήγορα, φοβούμενος μήπως ο γερο-Γουρούνης άλλαξε γνώμη. Κατέβηκε τα σκαλοπάτια που έτριζαν, κρατώντας το φανάρι ψηλά για να φωτίζει τον δρόμο του. Όσο κατέβαινε, το φως άγγιζε κιβώτια και βα-

ρέλια σε σωρούς που έφταναν ως το ταβάνι, στοιβαγμένα τακτικά σε σειρές που απλώνονταν πέρα από κει που έφτανε το φως. Το πάτωμα ήταν ξύλινο για να εμποδίζει τα πυρηνογεννήματα ν' ανεβαίνουν απ' τον Πυρήνα κατευθείαν στο κελάρι, όμως υπήρχαν, παρ' όλα αυτά, φυλαχτά σκαλισμένα στα ράφια κατά μήκος των τοίχων. Ο γερο-Γουρούνης πρόσεχε τους θησαυρούς του.

Ο μαγαζάτορας τούς οδήγησε μέσα απ' τους διαδρόμους ως τα σφραγισμένα βαρέλια, στο πίσω μέρος. «Μοιάζουν να μην έχουν χαλάσει», είπε ο Ράγκεν, επιθεωρώντας το ξύλο. Το συλλογίστηκε για μια στιγμή, κι ύστερα διάλεξε ένα στην τύχη. «Εκείνο εκεί», είπε, δείχνοντας ένα βαρέλι.

Ο Ράσκο γρύλισε και τράβηξε έξω το επίμαχο βαρέλι. Κάποιοι έλεγαν πως η δουλειά του ήταν εύκολη, αλλά τα μπράτσα του ήταν γεροδεμένα και χοντρά, όσο οποιουδήποτε που δούλευε τσεκούρι ή δρεπάνι. Έσπασε τη σφραγίδα κι έβγαλε το καπάκι του βαρελιού, φτυαρίζοντας ρύζι μ' ένα τάσι, για να το επιθεωρήσει ο Ράγκεν.

«Καλό ρύζι, απ' τους Βάλτους», είπε στον Αγγελιοφόρο, «κι ούτε ένα μαμούνι, ούτε υποψία σαπίσματος. Θα πιάσει καλή τιμή στη Μιλν, ιδίως μετά από τόσο καιρό». Ο Ράγκεν γρύλισε κι έγνεψε, κι έτσι το δοχείο ξανασφραγίστηκε κι ανέβηκαν πάλι επάνω.

Διαπραγματεύτηκαν για κάμποση ώρα πόσα βαρέλια ρύζι άξιζαν τα βαριά σακιά με το αλάτι στο κάρο. Στο τέλος, κανείς τους δεν έμοιαζε ευχαριστημένος, αλλά έδωσαν τα χέρια, κλείνοντας τη συμφωνία.

Ο Ράσκο φώναξε τις κόρες του, και πήγαν όλοι στο κάρο για ν' αρχίσουν να ξεφορτώνουν το αλάτι. Ο Άρλεν

δοκίμασε να σηκώσει ένα σακί, αλλά ήταν πολύ βαρύ, και παραπάτησε, πέφτοντας μαζί με το αλάτι.

«Πρόσεχε!» τον κατσάδιασε η Ντέιζι, ρίχνοντάς του μια σφαλιάρα στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

«Αν δεν μπορείς να το σηκώσεις, κράτα την πόρτα!» γάβγισε η Κάτριν. Η ίδια είχε ένα σακί στον ώμο κι ένα ακόμη σφηνωμένο κάτω απ' το κρεατωμένο μπράτσο της. Ο Άρλεν στάθηκε σκουντουφλώνοντας στα πόδια του κι έτρεξε να της κρατήσει την είσοδο ανοιχτή.

«Φώναξε τον Φερντ τον Μυλωνά και πες του πως θα πληρώσουμε πέντε... κάνε τα τέσσερα νομίσματα για κάθε σακί που θα αλέθει», είπε ο Ράσκο στον Άρλεν. Λίγο-πολύ όλοι στο Ρέμα δούλευαν για τον Γουρούνη, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, αλλά οι κάτοικοι της Πλατείας περισσότερο απ' όλους. «Πέντε αν το κλείσει σε βαρέλια για να μείνει στεγνό».

«Ο Φερντ λείπει στον Οικισμό», είπε ο Άρλεν. «Σχεδόν όλοι είναι εκεί».

Ο Ράσκο γρύλισε, μα δεν απάντησε. Σε λίγο το κάρο είχε αδειάσει, εκτός από μερικά κουτιά και σακιά που δεν περιείχαν αλάτι. Οι κόρες του Ράσκο τα κοίταζαν πεινασμένα, αλλά δεν είπαν τίποτα.

«Θ' ανεβάσουμε το ρύζι απ' το κελάρι απόψε και θα το κρατήσουμε στο πίσω δωμάτιο, μέχρι να 'σαι έτοιμος να φύγεις πάλι για τη Μιλν», είπε ο Ράσκο όταν και το τελευταίο σακί είχε μεταφερθεί μέσα.

«Ευχαριστώ», είπε ο Ράγκεν.

«Οπότε τελειώσαμε με τις δουλειές του δούκα;» ρώτησε ο Ράσκο χαμογελώντας, με τα μάτια του να στρέφονται με νόημα προς τα υπόλοιπα πράγματα στο κάρο.

«Με τις δουλειές του δούκα, ναι», είπε ο Ράγκεν, ανταποδίδοντας το χαμόγελο. Ο Άρλεν ήλπιζε να του έδιναν κι άλλη μπύρα όσο παζάρευαν. Του 'χε προκαλέσει μια ελαφριά ζαλάδα, όπως όταν ήταν κρυωμένος, αλλά χωρίς τον βήχα και το φτέρνισμα και τους πόνους. Του άρεσε έτσι όπως ένιωθε, κι ήθελε να ξαναδοκιμάσει.

Βοήθησε να κουβαλήσουν τα υπόλοιπα πράγματα πίσω απ' τον πάγκο, κι η Κάτριν έφερε μια πιατέλα σάντουιτς με μπόλικο κρέας. Στον Άρλεν έδωσαν μια ακόμα κούπα μπύρα για να το βοηθήσει να κατέβει, κι ο γερο-Γουρούνης τού είπε ότι θα του έγραφε δυο νομίσματα στο βιβλίο για τη δουλειά του. «Δεν θα το πω στους γονείς σου», είπε ο Γουρούνης, «αλλά αν τα ξοδέψεις σε μπύρα και σε πιάσουν, θα σε στρώσω στη δουλειά για να ξεπληρώσεις τον πονοκέφαλο που θα μου προκαλέσει η μάνα σου». Ο Άρλεν ένευσε με ενθουσιασμό. Ποτέ του δεν είχε δικά του νομίσματα για να τα ξοδέψει στο μαγαζί.

Μετά το γεύμα, ο Ράσκο και ο Ράγκεν πήγαν πίσω απ' τον πάγκο κι άνοιξαν τα υπόλοιπα πράγματα που είχε φέρει ο Αγγελιοφόρος. Τα μάτια του Άρλεν έλαμπαν με κάθε θησαυρό που αποκαλυπτόταν. Υπήρχαν τόπια από τα πιο φίνα υφάσματα που είχε δει ποτέ του, μεταλλικά εργαλεία και καρφίτσες, κεραμικά κι εξωτικά μπαχαρικά. Υπήρχαν μέχρι και κάτι κούπες από λαμπερό, αστραφτερό γυαλί.

Ο Γουρούνης δεν έμοιαζε το ίδιο εντυπωσιασμένος. «Ο Γκρεγκ είχε καλύτερηπραμάτεια πέρσι», είπε. «Θα σου δώσω... εκατό νομίσματα για όλα». Του Άρλεν τού έπεσε το σαγόκι. Εκατό νομίσματα! Ο Ράγκεν θα μπορούσε ν' αγοράσει το μισό Ρέμα μ' αυτά.

Τον Ράγκεν όμως δεν τον δελέασε η προσφορά. Το βλέμμα του σκλήρυνε πάλι, και κοπάνησε το χέρι του στο τραπέζι. Η Ντέιζι κι η Κάτριν σήκωσαν το βλέμμα τους από τον νεροχύτη ακούγοντας τον θόρυβο.

«Στον Πυρήνα κι εσύ και τα νομίσματά σου!» μούγκρισε. «Δεν είμαι εγώ σαν τους χωριάτες σου και αν δεν θέλεις να μάθει η συντεχνία τι απατεώνας είσαι, δεν θα μου φερθείς ξανά σαν είμαι ένας απ' αυτούς».

«Μην τσαντίζεσαι!» γέλασε ο Ράσκο, κουνώντας το χέρι του στον αέρα καθησυχαστικά, σαν να χάιδευε μια αόρατη πλάτη. «Έπρεπε να δοκιμάσω... Καταλαβαίνεις. Τους αρέσει ακόμα το χρυσάφι εκεί στη Μιλν;» ρώτησε μ' ένα πονηρό χαμόγελο.

«Όπως παντού», είπε ο Ράγκεν. Ήταν ακόμα συνοφρυωμένος, αλλά ο θυμός είχε στραγγίξει απ' τη φωνή του.

«Όχι εδώ πέρα», είπε ο Ράσκο. Χώθηκε πίσω απ' την κουρτίνα, και τον άκουσαν να ψαχουλεύει, μιλώντας δυνατά, πάνω απ' τον θόρυβο. «Εδώ πέρα, αν κάτι δεν μπορείς να το φας, ή να το φορέσεις, να ζωγραφίσεις φυλαχτά μ' αυτό ή να το χρησιμοποιήσεις για να οργώσεις το χωράφι σου, δεν αξίζει μία». Ένα λεπτό αργότερα, επέστρεψε μ' έναν μεγάλο υφασμάτινο σάκο και τον αράδιασε στον πάγκο με μια κλαγγή.

«Οι άνθρωποι εδώ έχουν ξεχάσει ότι το χρυσάφι κινεί τον κόσμο», συνέχισε. Έβαλε το χέρι του στο σακί, έβγαλε δύο μεγάλα χρυσά νομίσματα και τα κούνησε μπροστά στο πρόσωπο του Ράγκεν. «Τα παιδιά του μυλωνά τα χρησιμοποιούσαν για πιόνια! Πιόνια! Τους είπα ότι θα τους αντάλλαζα τον χρυσό μ' ένα σκαλιστό παιχνίδι από ξύλο που είχα εδώ πίσω, και νόμιζαν ότι τους έκανα χάρη! Ο

Φερντ πέρασε από δω την επόμενη μέρα για να μ' ευχαριστήσει!» Γέλασε βαθιά, μέσα απ' την κοιλιά του. Ο Άρλεν ένιωσε πως έπρεπε να προσβληθεί από αυτό το γέλιο, αλλά δεν ήταν ακριβώς σίγουρος γιατί. Είχε παίξει το παιχνίδι των Μυλωνάδων πολλές φορές και έμοιαζε ν' αξίζει περισσότερο απ' ό,τι δυο μεταλλικοί δίσκοι, όσο γυαλιστεροί κι αν ήταν.

«Έφερα πράγματα που αξίζουν πολύ περισσότερο από δυο ήλιους», είπε ο Ράγκεν, γνέφοντας προς τα νομίσματα και κοιτάζοντας ύστερα τον σάκο.

Ο Ράσκο χαμογέλασε. «Μην ανησυχείς», είπε, λύνοντας τον σάκο εντελώς. Το ύφασμα απλώθηκε στον πάγκο, και χύθηκαν κι άλλα αστραφτερά νομίσματα έξω, μαζί με αλυσίδες και δαχτυλίδια και σκοινιά από στραφταλιστά πετράδια. Ήταν όλα τους πανέμορφα, υπέθεσε ο Άρλεν, αλλά του έκανε εντύπωση πώς γούρλωσαν τα μάτια του Ράγκεν, με μια αδηφάγα λάμψη.

Παζάρεψαν πάλι, με τον Ράγκεν να κρατάει της πέτρες ψηλά στο φως και να δαγκώνει τα νομίσματα, ενώ ο Ράσκο πασπάτευε τα υφάσματα με το δάχτυλό του και δοκίμαζε τα μπαχαρικά. Όλα ήταν θολά για τον Άρλεν, που το κεφάλι του γύριζε απ' την μύρα. Η Κάτριν πίσω απ' τον πάγκο πήγαινε απανωτά κύπελλα στους άντρες, αλλά δεν έδειχναν να έχουν επηρεαστεί όπως ο Άρλεν.

«Διακόσιοι είκοσι χρυσοί ήλιοι, δυο ασημένια φεγγάρια, την αλυσίδα και τα τρία ασημένια δαχτυλίδια», είπε τελικά ο Ράσκο. «Κι ούτε ένα χάλκινο φως παραπάνω».

«Δεν είναι περίεργο που δουλεύεις εδώ, στη μέση του πουθενά», είπε ο Ράγκεν. «Πρέπει να σ' έδιωξαν απ' την πόλη σαν κλέφτη».

«Οι προσβολές δεν θα σε κάνουν πιο πλούσιο», είπε ο Γουρούνης, πεπεισμένος πως είχε το πάνω χέρι.

«Δεν έχει πλούτη για μένα αυτή τη φορά», είπε ο Ράγκεν. «Εκτός απ' τα έξοδα του ταξιδιού μου και το τελευταίο φως θα πάει στη χήρα του Γκρεγκ».

«Α, η Τζέννα», είπε ο Ράσκο μελαγχολικά. «Έγραφε κάποτε γι' αυτούς στη Μιλν που δεν ήξεραν γράμματα, μαζί και για τον ηλίθιο τον ανιψιό μου. Τι θ' απογίνεις;»

Ο Ράγκεν κούνησε το κεφάλι του. «Η συντεχνία δεν της πλήρωσε αποζημίωση για τον θάνατό του, γιατί ο Γκρεγκ πέθανε στο σπίτι», είπε. «Και, καθώς δεν είναι Μητέρα, θα της αρνηθούν πολλές δουλειές».

«Λυπάμαι που το ακούω», είπε ο Ράσκο.

«Ο Γκρεγκ τής άφησε κάτι λεφτά», είπε ο Ράγκεν, «μόλο που ποτέ δεν είχε πολλά και η συντεχνία ακόμα την πληρώνει για να γράφει. Με τα λεφτά απ' αυτό το ταξίδι θα πρέπει να έχει αρκετά για να τα βγάλει πέρα για λίγο καιρό. Είναι νέα όμως, και θα τελειώσουν κάποια στιγμή, εκτός και αν ξαναπαντρευτεί, ή βρει καλύτερη δουλειά».

«Και τι θα κάνει άμα της τελειώσουν;» ρώτησε ο Ράσκο.

Ο Ράγκεν σήκωσε τους ώμους του. «Θα της είναι δύσκολο να βρει νέο σύζυγο, έχοντας ήδη παντρευτεί χωρίς να καταφέρει να κάνει παιδιά, αλλά δεν πρόκειται να γίνει Ζητιάνα. Με τα αδέρφια μου στη συντεχνία έχουμε δώσει όρκο. Κάποιος από μας θα την προσλάβει ως Υπηρέτρια πριν συμβεί κάτι τέτοιο».

Ο Ράσκο κούνησε το κεφάλι του. «Παρ' όλ' αυτά, να πέσει από την τάξη των Εμπόρων σ' αυτή την Υπηρετών...» Έβαλε το χέρι του στον, κατά πολύ ελαφρύτερο

πλέον, σάκο κι έβγαλε ένα δαχτυλίδι με μια διάφανη, αστραφτερή πέτρα δεμένη πάνω του. «Φρόντισε να πάρει αυτό», είπε, κρατώντας το δαχτυλίδι.

Καθώς ο Ράγκεν έκανε να το πιάσει όμως, ο Ράσκο το τράβηξε απότομα πίσω. «Θα λάβω μήνυμά της, καταλαβαίνεις», είπε. «Αναγνωρίζω τα γράμματά της». Ο Ράγκεν τον κοίταξε για μια στιγμή, κι εκείνος πρόσθεσε γρήγορα. «Χωρίς παρεξήγηση».

Ο Ράγκεν χαμογέλασε. «Η γενναιοδωρία σου ξεπερνάει την προσβολή σου», είπε, παίρνοντας το δαχτυλίδι. «Αυτό θα κρατήσει την κοιλιά της χορτασμένη για μήνες.

«Καλά, εντάξει», είπε τραχιά ο Ράσκο, μαζεύοντας ό,τι απέμεινε στον σάκο του, «μην αφήσεις να το μάθει αυτό κανένας απ' τους χωριανούς, θα χάσω τη φήμη μου ως κλέφτης».

«Το μυστικό σου είναι ασφαλές», είπε ο Ράγκεν γελώντας.

«Θα μπορούσες ίσως να κερδίσεις κάτι παραπάνω για λογαριασμό της», είπε ο Ράσκο.

«Ναι;»

«Τα γράμματα που έχουμε υποτίθεται πως θα πήγαιναν στη Μιλν πριν από έξι μήνες. Αν κάτσεις εδώ μερικές μέρες και μαζέψεις μερικά ακόμα και αν ίσως βοηθήσεις να γραφτούν μερικά, θα σε αποζημιώσω. Όχι με χρυσάφι», ξεκαθάρισε, «αλλά σίγουρα κανένα βαρέλι ρύζι, ή λίγο παστό ψάρι ή κρέας θα φανούν χρήσιμα στην Τζέννα».

«Όντως θα της φανούν χρήσιμα», είπε ο Ράγκεν.

«Μπορώ να βρω δουλειά και για τον Γελωτοποιό σου», πρόσθεσε ο Ράσκο. «Θα μαζέψει καλύτερο χαρτί-λίκι εδώ, από το να γυρίζει από φάρμα σε φάρμα».

«Σύμφωνοι», είπε ο Ράγκεν. «Ο Κήριν όμως θα θελήσει χρυσό».

Ο Ράσκο τού έριξε ένα στραβό βλέμμα και ο Ράγκεν γέλασε. «Έπρεπε να προσπαθήσω... καταλαβαίνεις!» είπε. «Ασήμι, τότε».

Ο Ράσκο κατένευσε. «Θα χρεώνω ένα φεγγάρι για κάθε παράσταση, και για κάθε φεγγάρι, θα κρατάω εγώ το ένα αστέρι και αυτός τ' άλλα τρία».

«Νόμιζα πως είπες ότι οι χωριανοί δεν είχαν λεφτά», παρατήρησε ο Ράγκεν.

«Οι περισσότεροι δεν έχουν», είπε ο Ράσκο. «Θα τους πουλήσω εγώ τα φεγγάρια... προς πέντε νομίσματα, ας πούμε».

«Οπότε ο Ράσκο ο Γουρούνης τα παίρνει και από τις δυο πλευρές;» ρώτησε ο Ράγκεν.

Ο Γουρούνης χαμογέλασε.

Γυρίζοντας πίσω, ο Άρλεν ήταν ενθουσιασμένος. Ο γερο-Γουρούνης τού είχε υποσχεθεί να τον αφήσει να δει τον Γελωτοποιό δωρεάν, αρκεί να διέδιδε το μαντάτο ότι ο Κήριν θα έπαιζε στην Πλατεία το μεσουράνημα της επόμενης ημέρας, για πέντε νομίσματα ή ένα ασημένιο μιλνέζικο φεγγάρι. Δεν θα είχε πολύ χρόνο για να το κάνει –οι γονείς του θα ετοιμάζονταν να φύγουν μόλις εκείνος και ο Ράγκεν επέστρεφαν, αλλά ήταν σίγουρος πως μπορούσε να διαδώσει το μαντάτο πριν τον βάλουν στο κάρο.

«Πες μου για τις Ελεύθερες Πολιτείες», παρακάλεσε ο Άρλεν καθώς επέστρεφαν. «Πόσες έχεις δει;»

«Πέντε», είπε ο Ράγκεν. «Τη Μιλν, την Ανγιέρη, τη Λάκτον, τη Ρίζον και την Κράσια. Μπορεί να υπάρχουν

κι άλλες πέρα απ' τα βουνά ή την έρημο, αλλά καμία που να την ξέρω ή να την έχω δει».

«Πώς μοιάζουν;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Το Κάστρο της Ανγιέρης, στο δάσος, βρίσκεται νότια της Μιλν, πέρα απ' το Ποτάμι που Χωρίζει», είπε ο Ράγκεν. «Η Ανγιέρη προμηθεύει τις άλλες πόλεις με ξύλο. Ακόμα πιο νότια βρίσκεται η μεγάλη λίμνη, και στην επιφάνειά της βρίσκεται η Λάκτον».

«Η λίμνη είναι κάτι σαν νερόλακκος;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Η λίμνη είναι για τον νερόλακκο ό,τι είναι το βουνό για τον λόφο», είπε ο Ράγκεν, δίνοντας ένα λεπτό στον Άρλεν να χωνέψει τη σκέψη. «Πάνω στο νερό, οι Λακτόνιοι είναι ασφαλείς από δαίμονες της φωτιάς, της πέτρας και του ξύλου. Το δίκτυο των φυλαχτών τους είναι αδιαπέραστο απ' τους δαίμονες του ανέμου, και κανείς δεν ξέρει να φυλάγεται καλύτερα από τους δαίμονες του νερού. Είναι λαός ψαράδων, και χιλιάδες άνθρωποι στις νότιες πόλεις εξαρτώνται απ' την ψαριά τους για να φάνε.

»Δυτικά της Λάκτον είναι το Κάστρο της Ρίζον, που δεν είναι κάστρο στην πραγματικότητα, μιας και μπορείς σχεδόν να δρασκελίσεις το τείχος της, αλλά μέσα του φυλάει τα μεγαλύτερα βοσκοτόπια που έχεις δει ποτέ σου. Χωρίς τη Ρίζον, οι υπόλοιπες Ελεύθερες Πολιτείες θα λιμοκτονούσαν».

«Και η Κράσια;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Μόνο μια φορά επισκέφτηκα το Κάστρο της Κράσια», είπε ο Ράγκεν. «Οι Κράσιοι δεν καλοδέχονται τους ξένους, και πρέπει να διασχίσεις την έρημο για βδομάδες μέχρι να φτάσεις εκεί».

«Έρημος;»

«Άμμος», εξήγησε ο Ράγκεν. «Τίποτ' άλλο πέρα από άμμο, που απλώνεται για μίλια, προς όλες τις κατευθύνσεις. Δεν υπάρχει φαγητό ή νερό εκτός από ό,τι κουβαλάς μαζί σου και τίποτα να σε προστατέψει απ' τον ήλιο που τσουρουφλίζει».

«Και ζουν άνθρωποι εκεί;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Ω, ναι», είπε ο Ράγκεν. «Οι Κράσιοι ήταν κάποτε περισσότεροι απ' τους Μιλνέζους, αλλά ξεπαστρεύονται σιγά-σιγά».

«Γιατί;» ρώτησε ο Άρλεν.

«Επειδή πολεμούν τα πυρηνογεννήματα», είπε ο Ράγκεν.

Τα μάτια του Άρλεν άνοιξαν διάπλατα. «Γίνεται να πολεμήσεις τα πυρηνογεννήματα;» ρώτησε.

«Μπορείς να πολεμήσεις τα πάντα, Άρλεν», είπε ο Ράγκεν. «Το πρόβλημα με το να πολεμάς τα πυρηνογεννήματα είναι ότι πιο συχνά χάνεις, παρά κερδίζεις. Οι Κράσιοι σκοτώνουν κάποια, αλλά τα πυρηνογεννήματα παίρνουν περισσότερους απ' όσους χάνουν. Οι Κράσιοι είναι λιγότεροι κάθε χρόνο».

«Ο πατέρας μου λέει ότι τα πυρηνογεννήματα σου τρώνε την ψυχή όταν σε πιάσουν», είπε ο Άρλεν.

«Μπα!» Ο Ράγκεν έφτυσε έξω απ' το κάρο. «Ανόητες προλήψεις».

Είχαν πάρει μια στροφή, όχι πολύ μακριά απ' τον Οικισμό, όταν ο Άρλεν πρόσεξε κάτι να αιωρείται κρεμασμένο απ' το δέντρο μπροστά τους. «Τι είν' αυτό;» ρώτησε, δείχνοντας.

«Άι στη νύχτα», έβρισε ο Ράγκεν, και τράβηξε τα χαλινάρια, αναγκάζοντας τα μουλάρια να καλπάζουν. Ο

Άρλεν έπεσε πίσω στο κάθισμα απ' τη φόρα, και του πήρε μερικές στιγμές να ξανάρθει στη θέση του. Όταν τα κατάφερε, κοίταξε το δέντρο, που πλησίαζε γρήγορα.

«Θείε Τσόλι!» φώναξε, βλέποντας τον άντρα να κλωτσάει στον αέρα, ενώ αρπαζόταν απ' το σκοινί γύρω απ' τον λαιμό του.

«Βοήθεια! Βοήθεια!» ούρλιαξε ο Άρλεν. Πήδηξε απ' το κάρο, που ήταν ακόμα σε κίνηση, χτυπώντας με δύναμη στο έδαφος, αλλά πετάχτηκε όρθιος κι όρμηξε προς τον Τσόλι. Βρέθηκε κάτω απ' τον άντρα, αλλά ένα από τα πόδια του Τσόλι, που χτυπιόταν, τον κλώτσησε στο στόμα και τον έριξε κάτω. Γεύτηκε αίμα αλλά, παραδόξως, δεν ένιωθε πόνο. Στάθηκε πάλι όρθιος, άρπαξε τα πόδια του Τσόλι και προσπάθησε να τον σηκώσει για να χαλαρώσει το σκοινί, αλλά ήταν πολύ κοντός και ο Τσόλι πολύ βαρύς έτσι κι αλλιώς, κι ο άντρας συνέχισε να πνίγεται και να κοπανιέται.

«Βοήθα τον!» φώναξε ο Άρλεν στον Ράγκεν. «Πνίγεται! Κάποιος να βοηθήσει!»

Σήκωσε το βλέμμα του και είδε τον Ράγκεν να πιάνει μια ολόγχη απ' το πίσω μέρος του κάρου. Ο Αγγελιοφόρος έγειρε πίσω και το πέταξε, χωρίς καν να σταθεί να σημαδέψει, αλλά το σημάδι του ήταν τέλειο, έκοψε το σκοινί κι έριξε τον καημένο τον Τσόλι πάνω στον Άρλεν. Έπεσαν κι οι δυο τους στο χώμα.

Ο Ράγκεν βρέθηκε δίπλα τους αμέσως, τραβώντας το σκοινί απ' τον λαιμό του Τσόλι. Δεν φάνηκε να κάνει μεγάλη διαφορά – ο άντρας συνέχισε να πνίγεται και να σφίγγει τα δάχτυλα γύρω απ' τον λαιμό του. Τα μάτια του γούρλωσαν τόσο, που έμοιαζαν έτοιμα να πεταχτούν απ' το κεφάλι του και το πρόσωπό του ήταν τόσο κόκκινο

που έμοιαζε μελιτζανί. Ο Άρλεν ούρλιαξε, καθώς έκανε μια τρομερή σύσπαση και ύστερα έμεινε ακίνητος.

Ο Ράγκεν χτύπησε το στήθος του Τσόλι και φύσηξε τεράστιες ανάσες αέρα στο στόμα του, αλλά δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Στο τέλος, ο Αγγελιοφόρος παραιτήθηκε, και σωριάστηκε στο χώμα, βρίζοντας.

Ο Άρλεν δεν ήταν ασυνήθιστος στον θάνατο. Το θέαμα αυτό ήταν συχνό στο Ρέμα του Τίμπετ. Αλλά ήταν άλλο πράγμα να πεθάνει κανείς από πυρηνογεννήματα ή από κρύωμα. Αυτό ήταν διαφορετικό.

«Γιατί;» ρώτησε ο Άρλεν. «Γιατί να πολεμήσει τόσο σκληρά για να ζήσει την προηγούμενη νύχτα και να σκοτωθεί τώρα;»

«Πολέμησε;» ρώτησε ο Ράγκεν. «Πολέμησε στ' αλήθεια κανείς τους; Ή έτρεξαν να κρυφτούν;»

«Δεν...» ξεκίνησε να πει ο Άρλεν.

«Το να κρύβεσαι δεν είναι πάντα αρκετό, Άρλεν», είπε ο Ράγκεν. «Μερικές φορές, όταν κρύβεσαι, κάτι πεθαίνει μέσα σου, έτσι ακόμα κι αν γλιτώσεις απ' τους δαίμονες, δεν έχεις γλιτώσει στ' αλήθεια».

«Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει;» ρώτησε ο Άρλεν. «Δεν μπορείς να πολεμήσεις έναν δαίμονα».

«Καλύτερα να πολεμήσω αρκούδα μέσα στη σπηλιά της», είπε ο Ράγκεν, «αλλά γίνεται».

«Μα είπες ότι οι Κράσιοι πεθαίνουν γι' αυτόν τον λόγο», διαμαρτυρήθηκε ο Άρλεν.

«Ναι», είπε ο Ράγκεν. «Αλλά ακολουθούν την καρδιά τους. Ξέρω ότι μοιάζει τρέλα, Άρλεν, αλλά, βαθιά μέσα τους, οι άντρες θέλουν να πολεμήσουν, όπως έκαναν στις παλιές ιστορίες. Θέλουν να προστατέψουν τις γυναίκες

και τα παιδιά τους, έτσι όπως πρέπει στους άντρες. Μα δεν μπορούν, γιατί τα μεγάλα φυλαχτά έχουν χαθεί κι έτσι λουφάζουν σαν λαγοί στο κλουβί, και κρύβονται μέσα στη νύχτα τρομοκρατημένοι. Αλλά μερικές φορές, ιδίως όταν βλέπεις αγαπημένους σου να πεθαίνουν, η ένταση μεγαλώνει τόσο, που στο τέλος σπας».

Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Άρλεν. «Λυπάμαι που έπρεπε να το δεις αυτό, αγόρι μου», είπε. «Ξέρω ότι δεν βγάζει πολύ νόημα τώρα...»

«Όχι», είπε ο Άρλεν. «Βγάζει».

Και ήταν αλήθεια, συνειδητοποίησε ο Άρλεν. Καταλάβαινε την ανάγκη να πολεμήσεις. Δεν περίμενε να νικήσει όταν επιτέθηκε στον Κόμπι και τους φίλους του εκείνη τη μέρα. Αν όχι τίποτε άλλο, περίμενε να τις φάει χειρότερα από κάθε άλλη φορά. Αλλά τη στιγμή που άρπαξε το ραβδί, δεν τον ένοιαζε πια. Ήξερε μόνο πως είχε βαρεθεί να τον κακομεταχειρίζονται και ήθελε να τελειώσει, με τον ένα ή με τον άλλον τρόπο.

Ήταν καθησυχαστικό να ξέρει πως δεν ήταν μόνος.

Ο Άρλεν κοίταξε τον θείο του που κειτόταν στο χώμα, με τα μάτια του διάπλατα από φόβο. Γονάτισε κι άπλωσε το χέρι του, κλείνοντάς του τα βλέφαρα με τ' ακροδάχτυλα. Ο Τσόλι δεν είχε τίποτα να φοβάται πια.

«Έχεις σκοτώσει ποτέ σου πυρηνογέννημα;» ρώτησε τον Αγγελιοφόρο.

«Όχι», είπε ο Ράγκεν, κουνώντας το κεφάλι του. «Αλλά έχω πολεμήσει μερικά. Έχω και τα σημάδια να το αποδείξω. Αλλά πάντα μ' ενδιέφερε περισσότερο να ξεφύγω, ή να τα κρατήσω μακριά από κάποιον άλλο, παρά να τα σκοτώσω».

Ο Άρλεν το σκεφτόταν αυτό ενώ τύλιγαν τον Τσόλι σε έναν μουσαμά και τον έβαζαν στο καρότσι, βάζοντας βιαστικά ρότα για τον Οικισμό. Ο Τζεφ κι η Σίλβυ είχαν ήδη μαζέψει το κάρο και περίμεναν ανυπόμονα να φύγουν, αλλά η θέα του πτώματος ξεθύμανε τον θυμό τους για την αργοπορία του Άρλεν.

Η Σίλβυ άρχισε να κλαίει με λυγμούς, πέφτοντας πάνω στον αδερφό της, αλλά δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο αν ήθελαν να γυρίσουν στη φάρμα πριν πέσει η νύχτα. Ο Τζεφ χρειάστηκε να την κρατήσει, καθώς ο Θεραπευτής Χάραλ ζωγράφισε ένα φυλαχτό στον μουσαμά κι έριξε τον Τσόλι στην πυρά.

Οι επιζώντες που δεν θα έμεναν στο σπίτι του Μπράιν του Ευλοκόπου χωρίστηκαν και τους πήραν οι υπόλοιποι στα σπίτια τους. Ο Τζεφ κι η Σίλβυ είχαν προσφερθεί να δώσουν κατάλυμα σε δυο γυναίκες. Η Νορίν η Ευλοκόπος ήταν πάνω από πενήντα καλοκαιριών. Ο άντρας της είχε πεθάνει μερικά χρόνια πριν και είχε χάσει την κόρη και τον εγγονό της στην επίθεση. Η Μάρια της Θημωνιάς ήταν κι αυτή μεγάλη. Σχεδόν σαράντα. Ο άντρας της είχε μείνει έξω όταν οι άλλοι τράβηξαν κλήρους για το κελάρι. Όπως η Σίλβυ, λούφαξαν στην καρότσα κοιτάζοντας τα γόνατά τους. Ο Άρλεν έγενεψε αντίο στον Ράγκεν, ενώ ο πατέρας του χτυπούσε το μαστίγιο.

Ο Οικισμός στο Δάσος χανόταν απ' τα μάτια τους όταν ο Άρλεν συνειδητοποίησε ότι δεν είχε πει σε κανέναν να έρθει να δει τον Γελωτοποιό.